

the
PLAIN TRUTH
a magazine of understanding
(NEDERLANDSE EDITIE)

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

**EEN GELUKKIG HUWELIJK—
ALLEEN VOOR EEN PRINSES?**

de
ECHE TE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

7e jaargang No. 3

Wereldoplage 2 962 472

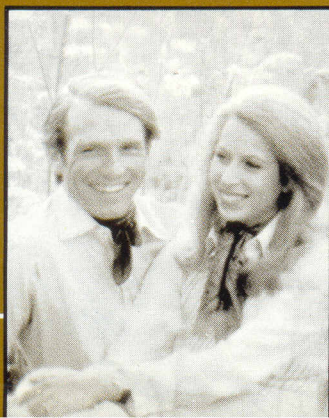
Maart 1974

ARTIKELEN

Een gelukkig huwelijk — alleen voor een prinses?	2
Waar gaat Europa heen?	8
Succes is meer dan geld alleen	11
Vraaggesprek met H.R. Perot	14
„Satan is terug“ . . .	16
Europa: Catastrofe en herleving — Deel 4: Keizer contra paus	22

RUBRIEKEN

Persoonlijk	1
Vooruitlopend nieuws	7
Wat u kunt doen	28
Wat onze lezers schrijven	31
Brandpunt	32

ONZE OMSLAGFOTO

Deze foto van H.K.H. prinses Anne en kapitein Phillips werd genomen in de tuinen van de koninklijke residentie te Windsor door hoffotograaf Norman Parkinson. De opname is afkomstig uit een serie foto's die werd genomen kort nadat het jonge paar hun verloving had bekendgemaakt.

Keystone Press

**Hoe uw abonnement
betaald werd**

Uw reeds betaalde abonnement werd mogelijk gemaakt door de bijdragen van degenen die vrijwillig medewerkers geworden zijn in de ondersteuning van dit wereldomvattende werk. Ambassador College is als een afzonderlijke instelling verbonden aan de Worldwide Church of God, Pasadena, Californië, VS, en een gedeelte van de financiële behoeften van het werk wordt door die Kerk gedragen. De uitgevers hebben niets te koop en hoewel bijdragen dankbaar aanvaard worden, wordt het publiek nooit om financiële steun verzocht.

President-directeur en hoofdredacteur
Herbert W. Armstrong

Vice-voorzitter en adj.-hoofdredacteur
Garner Ted Armstrong

Algemeen redacteur: Herman L. Höh

Chef-redacteurs: David Jon Hill, Raymond F. McNair

Redacteur vormgeving: Arthur A. Ferdig

Kernredactie: William F. Dankenbring, Gene H. Hogberg, Paul W. Kroll

Redacteurs en medewerkers: Robert Boraker, Robert L. Kuhn, Jerry J. Gentry, Gerhard O. Marx, Patrick A. Parnell, Richard C. Peterson, Paul Royer, Richard H. Sedliacik, P. M. Traunstein, Charles F. Vinson, Eugene M. Walter, William R. Whikehart

Correspondenten: Bonn: John Karlson; Brussel: Ray Kosanke; Genève: Colin Wilkins; Johannesburg: Robert Fahey; Londen: Roderick C. Meredith; Manila: Colin Adair; Mexico: Enrique Ruiz; Sydney: Dennis G. Luker; Vancouver: Dean Wilson; Washington D.C.: Dexter H. Faulkner

Documentatie en nieuwsdienst: Jeff Calkins, Chris L. Carpenter, Werner Jebens, Paul Knedel, David Price, Rodney Repp, Donald D. Schroeder, Marc Stahl, Keith Stump

Ontwerp en uitleg: Allen Merager, Ron Lepaska, Monte Wolverton

Fotoredacteur: David Conn; *Fotografen:* Ian Henderson, Mike Hendrickson, Alfred Hennig

Administrateur: Frank Brown

Directeur uitgeverij: C. Wayne Cole

Hoofd distributie: David Jon Hill

Nederlandse Editie

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gagel, Mathieu Janssen, Han Wilms, Iepke Klarenberg, Thea Clay, Jeannette van Pelt

Grafische verzorging: Tony Morrell

The PLAIN TRUTH wordt maandelijks (behalve de gecombineerde nummers van juni-juli en oktober-november) uitgegeven door Ambassador College Press, 300 W. Green St., Pasadena, Californië, VS; St. Albans, Engeland; en door Ambascosol Press Pty. Ltd., North Sydney, Australië. Duitse en Nederlandse edities worden uitgegeven te St. Albans, Engeland; Spaanse en Franse edities te Pasadena, Californië, VS. © 1974 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

OP HET ogenblik ontsluiten zich belangrijke nieuwe deuren voor ons in het Midden-Oosten. Afgelopen september bracht ik een nuttige en plezierige week door in Libanon, waar ik belangrijke besprekingen voerde met de president, de premier, de ministers van Buitenlandse Zaken en Onderwijs, alsmede andere invloedrijke mensen in dit belangrijke land in het Midden-Oosten.

Voor begin januari stond er een reis om de wereld op het programma, waarbij ik Tokio, New Delhi, Nepal, Teheran, Addis Abeba, Wenen en onze campus in Engeland zou bezoeken.

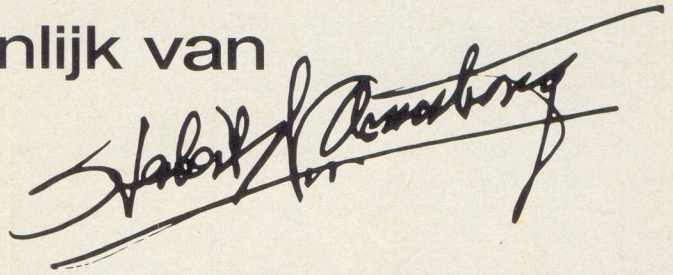
Via bevriende leden van de Japanse volksvertegenwoordiging in Tokio hoorde ik dat het ministerie van Buitenlandse Zaken een delegatie, bestaande uit vooraanstaande kamerleden, op een officiële goodwill-reis naar de hoofdsteden van verscheidene olieproducerende landen in het Midden-Oosten wilde sturen.

Aangezien wij met ons privé-jet-vliegtuig vrijwel dezelfde landen zouden aandoen, nodigde ik onze Japanse vrienden uit, met ons in plaats van per lijnvliegtuig te reizen. Ze namen de uitnodiging aan.

In New Delhi, waar we veel hooggeplaatste vrienden hebben, waren we in de gelegenheid samen met hen onze Japanse vrienden een diner aan te bieden. Het werd aangezet door ongeveer zeventig vooraanstaande Indiërs en buitenlanders. Het diner droeg veel bij tot de goodwill en vriendschap tussen de landen die daar vertegenwoordigd waren en Japan.

In Teheran hadden we weer de gelegenheid om samen met onze vrienden aldaar voor onze Japanse vrienden een receptie te houden. Dit konden we ook in Addis Abeba voor hen doen. Vanuit Addis Abeba maakten we een dagtochtje naar Nairobi. Ons gehele gezelschap genoot van een korte safari van een uur of twee per auto door een natuurreserveaat, waar we vele wilde dieren in hun natuurlijke omgeving konden zien. Er werden in Nairobi tevens plannen gemaakt voor ontmoetingen met regeringshoofden tijdens een komende

Persoonlijk van

ACHT JAPANESE KAMERLEDEN ZIJN ONS BEHULPZAAM IN HET OPENEN VAN NIEUWE DEUREN IN HET M.-OOSTEN

reis. Het voorbereidende werk hiervoor was verricht door een Kenyase ambassadeur die wij in een ander land ontmoet hadden.

Het was evenwel in Koeweit en Dubai waar we nog nooit eerder geweest waren, dat onze Japanse vrienden de introducties verrichtten, die uiteindelijk zullen leiden tot ontmoetingen met de sjeiks en staats-hoofden in deze olieproducerende landen.

Vervolgens vlogen we door naar Caïro. Sinds mijn vrouw en ik 18 jaar geleden Caïro bezocht hadden, was ik daar niet meer geweest en kende niemand in regeringskringen. Door onze Japanse vrienden werd de deur hiertoe echter geopend. Het was hen een genoegen ons op deze wijze van dienst te zijn, waarvoor wij hen buitengewoon erkentelijk zijn.

Tijdens ons verblijf in Egypte, bevonden wij ons bij de Aswan-dam op dezelfde tijd dat dr. Kissinger bij president Sadat aldaar zijn opwachting maakte, op precies hetzelfde ogenblik dat de Israëliisch-Egyptische overeenkomst voor troepenscheiding werd ondertekend.

Hier volgt mijn ter plaatse opgetekend verslag:

Luxor

We passeren juist het vliegtuig waarin dr. Kissinger reist, de *707-United States of America*, terwijl we naar de startbaan van het vliegveld te Luxor taxiën voor onze vlucht naar

Caïro. De wegen van dr. Kissinger en onszelf hebben elkaar de hele dag gekruist — eerst bij de Aswan-dam en nu weer te Luxor.

We wachten nu op toestemming van de verkeerstoren voor onze start. Het werd al gauw gegeven, juist op het ogenblik dat ik de elektrische schrijfmachine op mijn werktafel voor mijn stoel in onze Gulfstream II uitschakelde en hem wegschoof in de daarvoor bestemde bergruimte onder een boekenkastje met glazen schuifdeurtjes. Dit is mijn „kantoor” in de lucht. Ik heb foto's gezien van het interieur van de *707-Air Force I* van president Nixon, maar ik preferer mijn werkruimte boven de zijne.

Ik word, zoals gebruikelijk, vergezeld door de heer Rader, onze raadsman en adviseur, die tevens fungeert als mijn privé-secretaris wanneer ik op reis ben, de heer Osamu Gotoh, vier Japanse kamerleden en twee te Caïro woonachtige Japanse zakenlieden.

Hoewel dr. Kissinger na ons in Aswan was gearriveerd, denken we overmorgen vroeg na hem in Jeruzalem aan te komen. Het kwam zo uit dat, hoewel we elkaar niet zagen, dr. Kissinger en ik in Aswan waren toen de overeenkomst voor de troepenscheiding tussen Israël en Egypte eindelijk vandaag om 12 uur 's middags werd getekend. Wij zaten toen aan de lunch, niet ver van de

(Zie verder pagina 29)

Miljoenen mensen waren getuige van de pracht en praal van de koninklijke huwelijksinzegening in Engeland, en dat in een tijd waarin de eeuwenoude instelling van het huwelijk van alle kanten wordt bedreigd. Zijn het huwelijk en het gezin niet meer relevant?

door Charles F. Hunting

ONDER de ogen van 500 miljoen toeschouwers — elke zevende persoon op aarde — werd op een schitterende novemberdag in de historische Westminster Abbey te Londen een stralende prinses Anne en de vrouw van kapitein Mark Phillips.

Duizenden mensen verdrongen zich langs de route om een glimp van de koninklijke processie op te vangen. Bovendien waren miljoenen anderen, via een directe televisie-uitzending (per satelliet), in staat de pracht en praal van deze vreugdevolle gebeurtenis te volgen.

Een ademtocht van geluk

Op deze blijde dag pauzeerde Engeland, ja heel de wereld, even van de gespannen nationale en internationale situatie die de gedachten van zowel staatslieden als bevolking in de zorgwekkende weken en maanden voor het huwelijk in beslaggenomen had.

Toen kapitein Phillips in een BBC-interview gevraagd werd hoe hij de overweldigende belangstelling voor de

trouwplechtigheid vond, antwoordde hij dat het „enigszins de toestand van de wereld op dit moment weergeeft, namelijk dat de mensen elke dag de krant oppakken en over de een of andere ramp of het een of andere nieuwe schandaal lezen, en ik denk dat men werkelijk opgelucht was iets te lezen dat werkelijk vreugdevol en goed is”.

Op de terugweg van de huwelijksinzegening naar Buckingham Palace, merkte de koningin-moeder al wuivend naar de menigte langs de Mall tegen prins Charles op: „Vind je niet dat iedereen zo blij is?”

Ja, het wás een geweldig vreugdevolle gebeurtenis! Voor een bruiloft, en vooral een koninklijke, schijnt bijna iedereen warm te lopen, en misschien veroverde deze bruiloft wel meer dan enige andere in de afgelopen jaren een plaatsje in het hart van honderden miljoenen mensen.

Als deze koninklijke huwelijksplechtigheid ons iets heeft laten zien, dan was dat zeker wel dat het huwelijk ondanks de toenemende aantasting ervan in deze twintigste eeuw door een minderheid van psychologen, filosofen en Dolle Mina's die veel van zich doet horen, zich nog steeds in een bijzonder grote belangstelling van de massa mag verheugen.

De meeste mensen beschouwen het huwelijk en het gezin feitelijk nog steeds als iets essentieels in deze huidige wereld. In 1971 bracht een Brits opinieonderzoek naar voren dat zelfs in dit tolerante tijdperk, waarin

steeds meer om vrijheid wordt geschreeuwd, 94 procent van de Britten geloven dat „de gezinsstructuur van het allergrootste belang is” (*Daily Express*, 28 aug. 1971).

Een ander onderzoek wees uit dat van mensen onder de 30, 77 procent vindt dat het huwelijk nog steeds relevant is. Eén persoon zei: „Het huwelijk is essentieel voor de geborgenheid en het evenwicht van het gezinsleven. Ik ben ervan overtuigd dat er in het huwelijk een veel groter verantwoordelijkheidsbesef ten opzichte van de kinderen bestaat dan in een losse verhouding die zelden of nooit iets goeds sorteert” (*id.*, 30 juni 1971).

Ondanks de enorme belangstelling die men voor het huwelijk toont, voelen toch veel te veel echtparen zich ongelukkig!

Is het huwelijk uit de tijd?

Het toenemende aantal echtscheidingen geeft een duidelijk beeld van de toestand waarin veel huwelijken verkeren. In Amerika bijvoorbeeld eindigt één op de drie huwelijken in een echtscheiding, en in sommige steden aan de westkust is het 70 procent! Ondertussen schat men dat er ieder jaar een half miljoen Amerikaanse kinderen van huis wegloopt — een cijfer dat boekdelen spreekt over de gezinnen waarin ze zijn opgegroeid. Ook behoort een steeds groter wordend deel van de jeugd tot een subcultuur die zich vijandig opstelt tegen het gezin en de maatschappij als geheel.

EEN GELUKKIG HUWELIJK- ALLEEN VOOR EEN Prinses?

Het is dus niet te verwonderen dat ongelukkige en een steeds groter aantal kapotte huwelijken bij sommige sociologen de vraag oproepen of een dergelijke instelling nog wel waarde heeft in deze veranderde wereld. „Het gezin met zijn beperkte persoonlijke vrijheid en platvloerse geheimen is de oorzaak van al onze ontevredenheid”, aldus Edmund Leach, antropoloog te Cambridge. „De burgerlijke gezinseenheid”, voegt een Britse psychiater hieraan toe, „is de definitieve en dodelijkste gaskamer in onze maatschappij”.

De Californische psycholoog Richard Farson is ook tot de slotsom gekomen dat het gezin „nu vaak geen functie meer heeft. Het is niet meer noodzakelijkerwijze de grondslag voor onze maatschappij.”

Als u getrouwd bent, wat is dan uw ervaring op dit punt? Bent u het eens met deze uitspraken? Dit zijn slechts enkele redenen waarom deze en andere sociologen de waarde van het gezin in twijfel zijn gaan trekken. De kans is groot dat deze strijdvragen ook uw gezinsleven beïnvloeden.

De grootste op zichzelf staande vraag betreft het geluk van de getrouwde vrouw. De bekende sociologe Jessie Bernard zegt in een analyse over de behoeften van de vrouw in het huwelijk: „Wanneer mannen eenmaal het huwelijk hebben ervaren, kunnen zij het niet meer zonder stellen”. Maar terwijl „s mans ervaring van het huwelijk kort en simpel weergegeven kan worden, is dit niet het geval met dat van de vrouw” (*The Future of Marriage*, blz. 18, 24-25). Het huwelijk heeft volgens haar bij vele vrouwen een nodeloos ongunstig effect op de geestelijke gezondheid. Zij ondervinden een groot gebrek aan vervulling in het huwelijk, hetgeen leidt tot zenuwzinkingen, gevoelens van angst en ontoereikendheid, neerslachtigheid en reacties voortvloeiend uit ongegronde vrees. Voor hen brengt het huwelijk een statusverlaging. „Want ondanks alle clichés over het hoge aanzien dat het huwelijk verleent, is het voor de vrouw een stap achteruit” (*id.*, blz. 38).

Hoe komt het dat er in zoveel huwelijken sprake is van een statusverlaging? „De huisvrouw heeft niets te betekenen”, zegt Philip Slater, en bijna iedereen stemt daarmee in. „Haar werk is koeliewerk. Het feit dat het onbetaald werk is, geeft het zelfs nog minder aanzien ... In huishou-

Dave Conn — Plain Truth

DR. MARGARET MEAD
„Studenten in opstand ... en ongetrouwde stelletjes die samenleven, trekken zelfs de betekenis en structuur van de evenwichtige gezinseenheid die onze maatschappij gekend heeft, in twijfel.”

delijk werk zit geen perspectief; er is geen kans op promotie ... Niet alleen komt de vrouw helemaal niet vooruit, maar de niet-gespecialiseerde en niet-gedetailleerde aard van huishoudelijk werk kan in feite een geestdodende invloed hebben ... waardoor zij niet in staat zal zijn zich ook maar ergens voor langere tijd op te concentreren. Geen wonder dat zij na uren van passief en vaak eenzaam opgaan in televisie- en radiospelen soms zowel stom als suf schijnt te zijn geworden” (*id.*, blz. 43-44).

Het huisvrouwensyndroom is dan ook de voornaamste reden waarom tegen het einde van de jaren '60 de Dolle Mina's de kop opstaken. Het boek van Germain Greer *The Female Eunuch* deed een poging dit syndroom te vernietigen en de toenemende disillusie met de traditionele vrouwelijke rol aan het licht te brengen.

Het gezin in het atoomtijdperk

Nog niet zo heel lang geleden speelde de familie een essentiële rol in het leven van iedere dag.

De familie bestond niet alleen uit vader, moeder en de kinderen. Het was een gemeenschap te midden van de samenleving, een uitgebreid gezin waarin de ouders en kinderen omgeven waren door de grootouders, broers, zusters, ooms en tantes. Meestal woonden de verwanten van

het gezin in het huis of de boerderij ernaast, of binnen bereisbare afstand. Deze voortzetting van het gezin voorzorg in een psychologische steun en er was een saamhorigheid die de individuele persoon sterk deed staan tegenover crises die zijn huwelijk hadden kunnen doen ontsporen.

Met de komst van de industriële revolutie en later de auto begonnen de families gaandeweg uit elkaar te raken wat afstand betreft. De kinderen verlieten hun ouderlijk huis om in de grote steden te gaan werken. In vele westerse landen verstedelijkte een groot deel van de bevolking, waardoor de gezinnen, nu bestaande uit enkel ouders en kinderen, alleen in een vijandige omgeving kwamen te staan.

De genegenheid voor de andere familieleden en de saamhorigheid die in de generaties van weleer heerste, neigde te vervagen. Vader, die nu niet meer zij aan zij met zijn kinderen op het land werkte, werd dikwijls min of meer een bezoeker die zijn kroost alleen een poosje voor het naar bed gaan zag.

Met de verhuizing naar de stad kwam een gezin voor grotere financiële lasten te staan, waardoor een groot percentage van de vrouwen genoopt werd te gaan werken. Dit maakte het gezinsverband nog losser. De kinderen werden uitbestede, terwijl moeder buitenshuis werkte. In die gezinnen waarvan de moeder thuis bleef, was de vader de hele dag op kantoor in plaats van vlak bij huis op het land. De vrouw raakte zodoende geïsoleerd en viel ten prooi aan allerlei neurosen.

Als tegenwicht tegen de toenemende ontevredenheid door het thuis geïsoleerd zijn, schoten organisaties voor de emancipatie van de vrouw uit de grond die grotere vrijheid en een nieuwe rol voor de vrouw eisten. Dit was weer een reuzestap naar de ondergang van het gezin, en nu, in het begin van de jaren '70, heeft het gezin een crisisstadium bereikt!

In slechts twee generaties zijn we van uitgebreide families die een huwelijk konden schragen, gekomen tot het gezin in het atoomtijdperk dat ver van verwanten woont en moet worstelen om de gezinseenheid intact te houden.

Volgt nu de afschaffing van het gezin?

Aangezien het gezin in het atoomtijdperk zulke gigantische problemen

opwerpt, zoekt men in toenemende mate naar een alternatief.

Eén alternatief waarmee sommige mensen experimenteren, is een buitenechtelijk samenleven. Een man en een vrouw leven samen in een „huwelijk” dat hen niet wettig aan elkaar verbindt en even vlug weer uit elkaar kan vallen als het tot stand gekomen is.

Voor anderen heeft het begrip van „solo-ouder” aantrekkingskracht. Aangezien de maatschappelijke afwijzing van de „ongetrouwde moeder” tegenwoordig lang niet meer zo sterk is, schrikken talloze jonge meisjes er veel minder voor terug een „vaderloos gezin” te stichten.

Antropologe Margaret Mead vatte deze moderne trend samen met: „Studenten in opstand, jonge mensen in communes en ongetrouwde stelletjes die samenleven, trekken zelfs de betekenis en structuur van de evenwichtige gezinseenheid die onze maatschappij gekend heeft, in twijfel”.

Maar terwijl een welbespraakte minderheid naar een goed alternatief voor het gezin speurt, zien anderen ernstige gevaren in de afschaffing ervan.

Het gezin: de grondslag van de maatschappij

„Het uitblussen van geloof in het gezinssysteem”, laat emeritus professor Carle Zimmerman van Harvard waarschuwend horen, „staat gelijk met de bewegingen in Griekenland tijdens het tijdperk dat volgde op de Peloponnesische oorlogen, en in Rome vanaf ongeveer 150 n.Chr. In beide gevallen ging de verandering van geloof in het gezinssysteem gepaard met ... een crisis in de samenleving van die tijd.”

De geschiedenis boekstaft de vitale rol die het gezin speelt in het in stand houden van een natie. Volgens dr. Paul Popenoe, stichter van het *American Institute of Family Relations*: „Geen enkele samenleving heeft standgehouden nadat het gezinsleven ontaardde”.

Ofschoon het gezin door heel de geschiedenis heen talloze malen is dispuut is geweest, is het altijd blijven bestaan. Het is de oudste menselijke instelling, en samenleving op samenleving heeft bewezen dat het door niets beters te vervangen is.

Ten einde er achter te komen hoe het komt dat geen enkele samenleving in stand kon blijven zonder het

DR. PAUL POPENOE. „Geen enkele samenleving heeft standgehouden nadat het gezinsleven ontaardde.”

huwelijk, moeten we ons afvragen hoe en waarom het gezin eigenlijk begon.

De enige rationele verklaring voor deze unieke instelling is te vinden in het aloude bijbelboek Genesis. Daarin kunnen we lezen dat het huwelijk door de Schepper zelf bestemd werd de fundamentele hoeksteen van de samenleving te zijn.

God verordeneerde dat de mens in gezinsverband zou samenleven, en openbaarde dat we juist hierom als man en vrouw geschapen werden.

Jezus Christus doelde op deze goddelijke oorsprong van het huwelijk toen Hij zei: „Hebt gij niet gelezen, dat de Schepper hen van den beginne als man en vrouw heeft gemaakt? En Hij zeide: Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen en die twee zullen tot één vlees zijn” (Mattheus 19:4-5, *N. Vert.*).

Aangezien het huwelijk niet uit menselijk experimenteren is voortgesproten, heeft de mens ook niet het voorrecht te bestemmen of het al dan niet voortgang zal vinden als de grondslag van de samenleving. Het is juist omdat God de instelling van het huwelijk heeft verordeneerd dat de mens geen betere weg heeft kunnen vinden!

Waarom het gezin zo belangrijk is

In de afgelopen jaren is de rol van zowel vader als moeder in de juiste ontwikkeling van een kind uitgebreid onderzocht.

Dr. Louisa Eickhoff, kinderpsychologe verbonden aan het Selly Oak-ziekenhuis te Birmingham in Enge-

land schrijft: „De stabiele achtergrond van het gezin met een evenwichtig ouderpaar is van evenveel levensbelang als de placenta gedurende de zwangerschap. Het kind kan daar volstrekt niet buiten, hoe goed andere aanwezige faciliteiten ook zijn” (*Education: Threatened Standards*, „The Primacy of the Family”).

Kunnen we langzamerhand inzien dat een gelukkig gezin de allerbeste omgeving is voor de ontwikkeling van kinderen? Er bestaat eenvoudig geen andere manier waarbij ouders vervangen kunnen worden in het grootbrengen van evenwichtige kinderen zonder aanpassingsproblemen.

Het huwelijk is de grondslag van het gezin en stelt een man en een vrouw in staat hun leven met elkaar te delen en kinderen groot te brengen in een sfeer van geborgenheid en liefde. Het bindt twee personen samen op een wijze die een stabiele omgeving voor hun kroost garandeert. Zonder die omgeving zouden de kinderen in een immorele sfeer terecht kunnen komen en zich hun leven lang onzeker voelen.

Beschavingen die de belangrijkheid van het gezin uit het oog verloren hebben, zijn ten onder gegaan! Ditzelfde lot zal ook onze samenleving treffen wanneer het gezin niet in stand wordt gehouden.

Het gelukkige gezin

Ten einde het gezin in stand te houden, heeft God bepaalde wetten ingesteld om het goed te laten functioneren. Wanneer deze wetten overtreden worden, is het automatische gevolg daarvan een straf. Wanneer ze nageleefd worden, volgen er geluk en blijdschap. Deze in de Bijbel geopenbaarde wetten vormen een beschermende omheining rond ons gezin, zodat het in een wereld waar het huwelijk in toenemende mate bespot wordt en waar de juiste maatstaven worden veracht, niet uit elkaar wordt gerukt. Deze wetten die het huwelijk regelen, hebben te maken met de rol die God heeft toegewezen aan de man en de vrouw.

Let nu eens op waarom stromingen die de bestending van de gezinsband bedreigen, zo verkeerd zijn:

Laten we allereerst goed begrijpen dat de vrouw inderdaad moet worden bevrijd uit de vertrapte, tweederangs positie die zij sinds jaar en dag in een materialistische wereld heeft ingenomen! Er zijn echter personen in de emancipatiebeweging die niet enkel

een statusverhoging van de vrouw op het oog hebben. Arianna Stassinopoulos die economie studeerde en presidente van de Union was aan de universiteit van Cambridge, schrijft: „Bevrijding... is een eis tot afschaffing van het vrouw en moeder zijn, de opheffing van het gezin” (*The Female Woman*, blz. 60).

Arianna Stassinopoulos laat zien dat er verschil is tussen echte emancipatie en de eisen van de Dolle Mina-beweging. „Emancipatie”, verklaart zij, „betekent gelijke status voor verschillende rollen — in onze huidige situatie, een hogere status voor uitgesproken vrouwelijke rollen als echtgenote en moeder...”

God heeft de man en de vrouw geschapen met lichamelijke en mentale verschillen die niets te maken hebben met superioriteit of inferioriteit, maar met verschillende rollen. Hij schiep man en vrouw met de bedoeling dat zij elkaar zouden aanvullen, zodat zij een evenwichtig team zouden vormen voor het grootbrengen van kinderen.

Het doel van het gezin

Waarvoor dient het gezin eigenlijk in de eerste plaats? Het antwoord op deze vraag wordt gegeven in het boek van de profeet Maleachi in de Bijbel: „Heeft de Ene haar niet voor hem gemaakt als zijn vlees en leven? En wat wil die Ene anders dan kinderen van God? Draagt dus zorg voor uw leven en wees niet ontrouw aan de vrouw van uw jeugd” (Maleachi 2:15, *Willibrord-vertaling*).

Het allereerste doel van het gezin is de ontwikkeling van kinderen van God! Het gezin is niet alleen de ideale instructieve omgeving waarin baby's moeten worden grootgebracht totdat ze volwassen zijn, maar het is ook de plaats waar het karakter van een potentieel kind van God gevormd kan worden!

In een toespraak gehouden tijdens een recent bezoek aan de VS, stelde prinses Gracia van Monaco de vraag: „Wat kan men beter doen in zijn leven dan een aandeel te hebben in de voortbrenging van een nieuw leven, dat leven daarna op te nemen in een liefdevol gezin, en de vorming van de persoonlijkheid en het karakter ervan te blijven leiden?”

Een nieuw leven ter wereld brengen en de ontwikkeling ervan leiden, is een verantwoordelijkheid en voorrecht welke alle menselijke verbeelding te boven gaat!

PRINSES GRACIA VAN MONACO. „Wat kan men beter doen in zijn leven dan een aandeel te hebben in de voortbrenging van een nieuw leven, dat leven daarna op te nemen in een liefdevol gezin, en de vorming van de persoonlijkheid en het karakter ervan te blijven leiden?”

Werd uiteenvallen van het gezin voorspeld?

In de Bijbel wordt in feite de gezinsontwrichting zoals we die thans overal zien, voorspeld. Let er eens op hoe nauwkeurig de profeet Jesaja hierover schrijft: „En knapen zal ik hun tot vorsten geven [en kinderen zullen over hen heersen, *St. Vert.*]. Dan zal het volk dringen, man tegen man, de een tegen de ander; de knaap zal op de oude en de verachte op de geëerde losstormen” (Jesaja 3:4-5, *N. Vert.*). Tegenwoordig wordt er neergezien op de oudere generatie; er heeft een algehele ommekeer plaatsgevonden van toestanden die enkele tientallen jaren geleden in de westerse landen nog bestonden toen jonge mensen de oudere generatie nog eerden en respecteerden!

In vers 12 staat: „De tyrannen van mijn volk zijn kinderen, en vrouwen overheersen het”. Het is een feit dat vrouwen tegenwoordig de broek aan hebben en dat weerspannige kinderen onze samenleving tiranniseren!

Als man en vrouw ongelukkig zijn, lijden ze onder de straf die op geschonden wetten volgt. Onze kinderen lijden onder gebrek aan geborgenheid en ouderlijke leiding. Onze maatschappij als geheel wordt be-

dreigd door de ontwrichting van het gezin.

Maar op dit kritieke ogenblik, waar eigenlijk de toekomst zelf van het gezin in twijfel getrokken wordt, heeft God zijn dienstknechten gezonden om aan de wereld de waarheid over het ontzagwekkende doel van het gezin te verkondigen en de juiste gezinsverhoudingen te herstellen!

Een boodschap over de Godsfamilie

De profeet Maleachi voorspelde eveneens dat er vlak voor de profetische „dag des Heren” — dezelfde tijd waarover Jezus Christus sprak in Mattheus 24:14 — een werk van God op aarde zou zijn. Let erop welke boodschap dit werk zou verkondigen: „Ziet, Ik zend u de profeet Elia, eer dat die grote en vreselijke dag des Heren komen zal. En Hij zal het hart der vaders tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders; opdat ik niet come, en de aarde met de ban sla [Hebreeuws: volkomen vernietiging]” (Maleachi 4:5-6). (Dat is dezelfde vernietiging waarover Mattheus 24:22 spreekt.)

God heeft zijn dienstknechten opdracht gegeven het doel van het gezin te openbaren! Ter uitvoering van deze opdracht publiceert Ambassador College verschillende boekjes en artikelen die gratis beschikbaar worden gesteld.

Vraag het in het Engels, Frans en Duits verkrijgbare boekje *The Plain Truth About Child Rearing* aan. Aan de hand hiervan kunt u uw kinderen voorbereiden op hun huwelijk. Eveneens zeer belangrijke boekjes zijn: *Ieder huwelijk kan gelukkig zijn* en *Why Marriage! — Soon Obsolete?*

Voor mannen en jongens die Engels kunnen lezen hebben wij een onthullend artikel waarin de ware rol van de echtgenoot en vader wordt uiteengezet. Het heet: „Is There a Conspiracy Against Fatherhood?”

Voor vrouwen en meisjes is er ons gratis boekje over de rol van de vrouw: *Echte vrouwelijkheid — een vergeten kunst?*

Aangezien de wereld het doel van het gezin en de wetten die het huwelijk regelen kent noch begrijpt, lijden er meer gezinnen schipbreuk dan ooit tevoren. De opzet van het huwelijk is echter dat het gelukkig zou zijn! Gezinsleven hoort een gevoel van vervulling te geven. Een gelukkig huwelijk is heus niet alleen voor een prinses weggelegd! □

vooruitlopend nieuws

in de spiegel van het WERELDGEBEUREN

• Olie: inzet van recente schermutselingen in Z.O.-Azië

Midden januari raakten bij de Paracel-eilanden Vietnamezen slaags met Chinese zeestrijdkrachten waar- bij eerstgenoemden zich met bebloede koppen moesten terugtrekken. Eind januari leek de strijd zich te verleggen naar het Spratley-eiland, waar Saigon aanzienlijke versterkingen naar toegestuurd had. Hiertegen liet China, ten tijde van het ter perse gaan van dit nummer, alleen maar een officieel protest horen. Terzelfder tijd richtte China ook een protest tegen een overeenkomst die Japan en Zuid-Korea eind januari hadden gesloten over gezamenlijke olieëxploratie in de Oostchinese Zee, iets wat volgens Peking een inbreuk vormde op China's soevereiniteit.

De Oostchinese Zee kwam enkele jaren geleden naar aanleiding van soortgelijke omstandigheden in het nieuws. Het betrof toen de Senkaku-eilanden, die ongeveer halverwege tussen Taiwan (Nationalistisch China) en Okinawa liggen. In dat geschil, dat zich voornamelijk tussen juni 1970 en juni 1971 afspeelde, waren Japan en de Volksrepubliek China betrokken. Het eindigde bloe- deloos met een onopvallend berichtje in een groot Japans ochtendblad waarin werd medegedeeld dat „premier Sato besloten had de bouw van een weerstation op de Senkaku- eilanden voor onbepaalde tijd uit te stellen. Het oceanografische onderzoeksschip *Tokai Dagaku Ni- seigo*, dat een maand lang bezig is geweest met het in kaart brengen van de zeebodem rond de Senkaku's, is tevens naar Japan teruggekeerd.” De Volksrepubliek had gedreigd tot militaire acties over te gaan zodra één Japanner voet op de Senkaku's zou zetten. Japan nam het dreigement ter harte en trok zich terug.

Wat de Senkaku's, de Paracel-eilanden en het Spratley-eiland gemeen hebben, is dat ze uit doorgaans onbewoonde riffen en atollen bestaan. De tweede en meest op de voorgrond tredende overeenkomst is dat meer dan één land de soevereiniteit over deze archipels opeist.

De Senkaku's behoren tot de Ryukyu-eilanden, waarvan Okinawa het grootste is. De Ryukyu's waren sinds de 14e eeuw schatplichtig aan China en sinds de 17e tevens aan Japan. In 1874 stond China zijn rechten aan Japan af, dat in 1879 tot inlijving overging. Met de overdracht van de Ryukyu-eilanden door de VS aan Japan in 1972, kwamen de Senkaku's eveneens weer onder Japans beheer. In 1968, toen de eilanden voor het eerst in de belangstelling kwamen omdat er olie werd gevonden,

stelde Nationalistisch China dat ze bij Taiwan behoorden; Zuid-Korea beweerde dat het krachtens het verdrag inzake het continentaal plateau recht had op een groot gedeelte van de zeebodem ten noorden van de Senkaku's, en communistisch China liet weten dat de eilanden Chinees grondgebied waren, aangezien ze zich binnen de territoriale wateren van de Volksrepubliek bevonden.

De Paracel-eilanden (Chinees *Sjisja*) waren voor de Tweede Wereldoorlog in Franse handen, van 1939-45 Japans en daarna weer Chinees bezit. Behalve Vietnam eisen ook de Filippijnen en Taiwan deze eilanden op.

Spratley-eiland (Chinees *Nan-wéi*) vormt met T'ai- P'ing-eiland en enige kleine eilandjes de Nansja-archipel. Sinds mei 1956 betwisten de Filippijnen de regering te Peking het bezit van deze eilanden.

Deze eilandengroepen als zodanig vertegenwoordigen weinig van economische waarde. Hun belangrijkheid moet gezien worden in het feit dat in de gebieden rond deze eilanden olie is aangetroffen in hoeveelheden die alles wat er tot nu toe elders ter wereld aan olie uit de grond werd gehaald of aangetoond werd aanwezig te zijn, in het niet doen verzinken. Bij de Senkaku's b.v. werden door een ECAFE-exploratieteam oliereserves aangetroffen „min- stens zo groot als die van de Arabische landen”.

Volgens schattingen van de Amerikaanse geoloog James Gauntt die sedert de jaren '50 de ondergrond van Zuidoost-Azië heeft verkend, strekt zich onder de zeebodem tussen Indo-China en West-Irian een oliemeer uit van 6400 km lang en 480 km breed.

Nu reeds is de zeebodem van de gehele Golf van Siam, van Bangkok tot Singapore, volkomen opgedeeld in boorconcessies. Vooral Amerikaanse maar ook Neder- landse, Britse en Japanse oliemaatschappijen zijn langs de kusten van Maleisië, Vietnam en Indonesië aan het boren naar olie. Boorconcessies kunnen feitelijk alleen worden uitgegeven binnen de territoriale wateren of binnen het deel van het continentaal plat dat krachtens het multilateraal verdrag inzake het Continentaal Plateau aan een kuststaat is toegewezen.

Hoe meer eilanden een kuststaat kan opeisen, des te groter is het zeegebied eromheen waarover zij soeverei- niteit kan uitoefenen — inclusief de bodemschatten. De economie van China maar vooral die van Zuid-Vietnam zou de hieruit voortvloeiende inkomsten bijzonder gelegen komen. Het zou tussen deze landen nog wel eens hard tegen hard kunnen gaan.

— D. Gagel

WAAR GAAT EUROOPA HEEN?

Ondanks tegenslagen die Europese eenwording op het oog gezien bijkans onmogelijk maken, zetten zich in Europa ontwikkelingen voort die door The PLAIN TRUTH reeds tientallen jaren geleden voorzien werden.

door Roderick C. Meredith

SLECHTS weinig mensen in Europa en elders onderkennen de volle omvang van het huidige wereldgebeuren. Diepgaande crises die momenteel West-Europa dreigen te verscheuren, zullen uiteindelijk de landen van West-Europa ertoe dwingen tot een volledige eenheid te komen.

De tijd dringt.

De oktoberoorlog confronteerde de Europese naties eens te meer met hun eigen onmacht in tijden van wereldcrisis. Bovendien werd er zout in de zere wonde gewreven door de olietekorten, die het onmiddellijke gevolg van de oorlog in het Midden-Oosten waren.

De negen lid-staten van de EEG hebben in Kopenhagen hun doelstelling om vóór 1980 een economische en politieke unie te verwezenlijken, opnieuw bevestigd.

Maar hoe snel kunnen de landen van Europa nu werkelijk tot eenheid komen, zodat zij „met één stem kunnen spreken”? Kanselier Brandt en president Pompidou schijnen bereid die eenheid binnen een paar jaar tot stand te brengen — zij het ieder op eigen voorwaarden. Engeland en Denemarken hebben echter niet zo'n haast aan de dag gelegd.

Het is een feit dat niet alleen de

leiders, maar tevens de gebeurtenissen het tempo van eenwording zullen bepalen. De naweeën van de oorlog op economisch en politiek gebied, plus de bedreiging uit het oosten, vormden in de jaren vijftig de motivering voor de Europese Gemeenschap. De Amerikaanse terugtrekking uit Vietnam en de daarop volgende overweging Amerikaanse troepen geleidelijk uit Europa terug te trekken, alsmede de verrassende ontspanning tussen de VS enerzijds en de Volksrepubliek China en de Sowjet-Unie anderzijds, dwongen de Europeanen de afgelopen maanden zich te bezinnen op het nemen van serieuzere stappen op de weg naar eenheid.

Daarop volgde de oorlog in het Midden-Oosten en de nasleep daarvan, vooral op het gebied der NATO-betrekkingen, die uiteindelijk een Europese eenheid zal forceren.

Wie kan zeggen hoe het scenario in de nabije toekomst eruit zal zien? Een nieuwe Russische bedreiging van Europa via West-Duitsland of Berlijn? Opnieuw oorlog in het Midden-Oosten, die de machteloosheid van een verdeeld Europa nog meer zou demonstreren? Er bestaat een goede kans dat een of meer van dergelijke gebeurtenissen zich binnen het jaar zouden kunnen voordoen. Men is van mening dat een Verenigde Staten van Europa vereist is om de toenemende bedreigingen te weerstaan die van zowel de supermachten als van de kant van ontwikkelingslanden in de derde wereld kunnen komen.

Toch schijnen de Europeanen nog niet bereid hun souvereiniteit aan een hogere Europese autoriteit ondergeschikt te maken. Er zullen nog

gebeurtenissen van veel ernstiger aard moeten plaatsvinden om West-Europa tot eenheid te bewegen.

Wie zullen er nog bij komen?

De verklaring over de Europese identiteit die goedgekeurd werd door de staats- en regeringshoofden van de momenteel aangesloten landen, legt er de nadruk op dat de EEG „open” dient te staan voor andere landen met gelijke achtergrond en belangen.

De vraag is evenwel: welke andere landen?

Het antwoord op deze vraag heeft te maken met een probleem dat niet nader besproken werd. Het gaat n.l. om een aanzienlijke mate van ontevredenheid t.o.v. de Gemeenschap onder grote delen van de bevolking van sommige lid-staten. Een groot aantal Denen wil b.v. dat hun land zich uit de Gemeenschap terugtrekt. Het meest recente Harris-opinieonderzoek in Engeland wijst uit dat slechts 22% van de bevolking iets in het lidmaatschap van de EEG voor hen persoonlijk ziet. Men geeft de EEG vooral de schuld van de stijgende prijzen. Veel mensen zijn ook bang dat Engeland zijn onafhankelijkheid aan de „gezichtloze bureaucratie in Brussel” prijs moet geven. Nederland voelde zich verraden door enkele van zijn „partners” in de Gemeenschap. Omdat het niet het Arabische standpunt inzake het Midden-Oosten deelde, werd Nederland op de zwarte lijst der olieëxporterende landen gezet. Toen het een beroep deed op zijn Europese broeders om krachtens de bepalingen van het Verdrag van Rome de beschikbare energie te verdelen, vond het slechts

dovemansoren. Deze feiten laten de nationale belangen zien die vandaag in de EEG vaak boven de gemeenschappelijke belangen prevaleren.

Mocht er in de toekomst ooit een land (of landen) zich uit de EEG terugtrekken — en dit is geen onmogelijkheid — welke landen zouden dan de lacune kunnen aanvullen?

Spanje en Portugal komen allereerst in aanmerking. Beide zijn geheel Westeuropees in visie en tradities. Portugal is reeds lid van de NATO. Hoewel Spanje dat niet is, staat het toch wel degelijk aan de zijde van het Westen. Het heeft verdragen afgesloten met de VS, waardoor deze gebruik kunnen maken van luchtmacht- en onderzeebootbases in Spanje. Het fundamenteel ondemocratische regime, alsmede de economische achterstand van deze twee landen, maken hun lidmaatschap van de Gemeenschap — voor het ogenblik althans — onmogelijk.

Andere mogelijke lid-staten van de EEG zijn o.a. Oostenrijk, Griekenland, Turkije en zelfs Joegoslavië. Op het eerste gezicht lijkt het lidmaatschap van deze landen uitgesloten, maar onvoorziene gebeurtenissen zouden de weg hiertoe kunnen banen. Er zal spoedig een einde komen aan Franco's heerschappij over Spanje. Hij is nu 81. Gezien de noodzaak met één stem voor Europa te kunnen spreken, en de dreiging van de Sowjet-Unie indien de Amerikaanse troepen uit Europa teruggetrokken worden, zou men zich gemakkelijker de toetreding van Spanje en Portugal — en zelfs van Griekenland — tot de EEG kunnen voorstellen.

De grondwet van Oostenrijk zou gewijzigd moeten worden en Joegoslavië zou volledig met de Sowjet-Unie moeten breken. Etnisch, geografisch en historisch gesproken hebben zowel Oostenrijk als het noordwesten van Joegoslavië eeuwenlang deel uitgemaakt van het grondgebied van de dynastie der Habsburgers.

Indien de invloed van de VS in Europa en in het Midden-Oosten blijft afnemen, zou Turkije — dat sterke historische banden met Europa heeft en nu reeds lid van de NATO en geassocieerd met de EEG is — heel goed kunnen proberen zo spoedig mogelijk een volwaardig lid te worden. Geruchten doen nu reeds in Europa de ronde dat Turkse soldaten,

bekend om hun gehardheid, gedeeltelijk het vacuüm zouden kunnen opvullen dat de Amerikaanse troepen achterlaten ingeval zij uit Europa zouden worden teruggetrokken.

Een aparte „identiteit“

De in Kopenhagen gepubliceerde verklaring over de Europese identiteit, is bij lange na geen Europese onafhankelijkheidsverklaring t.o.v. Amerika. Niettemin zijn, zoals in de 22 punten tellende verklaring benadrukt werd, de nauwe banden die de EEG met de VS onderhoudt niet in tegenspraak met de vastbeslotenheid van de Negen zich als een aparte en originele grootheid te laten gelden. In de toekomst zal de Europese Gemeenschap samenwerking zoeken met de Verenigde Staten op basis van gelijkheid. In ongewoon sterke bewoordingen gaven de opstellers van de verklaring te kennen dat Europa zich moest verenigen en meer en meer met één stem diende te spreken als het in de wereld gehoord wilde worden en zijn rechtmatige rol wilde spelen. Hiermee werd weer een belangrijke stap gedaan om Europa te bevrijden van wat men als overmatige afhankelijkheid van Amerikaanse invloed en doelstellingen beschouwt.

Hiervoor bestaan goede redenen. Vietnam, Watergate, eenzijdige beslissingen zoals het in staat van paraatheid brengen van de Amerikaanse nucleaire macht afgelopen oktober, het directe vredesinitiatief met de Sowjet-Unie met betrekking tot de oorlog in het Midden-Oosten (zonder de Europese bondgenoten hierover te raadplegen) — door al deze en andere gebeurtenissen zijn de Europeanen tot de overtuiging gekomen dat zij niet langer louter op Amerikaanse leiderschap en steun kunnen vertrouwen.

Het Europese antagonisme t.o.v. de VS wordt nu niet meer verhult. De komende paar jaar zullen meer misverstanden, belangenconflicten en af en toe zelfs vijandigheden tussen de VS en Europa te zien geven.

West-Europa zal zijn eigen gemeenschappelijk leger moeten opbouwen, compleet met kernwapens. Zowel godsdienstige als politieke en economische overwegingen zullen bij het toelaten van nieuwe lid-staten tot de EEG een rol gaan spelen.

Het lijkt allemaal zo „natuurlijk“

Precies 25 jaar geleden zette *The PLAIN TRUTH* het tot stand komen van deze komende Europese Unie uiteen. Het artikel verscheen in het nummer van december 1948 en was getiteld „Now It Can Be Told!“ (Nu kan het gezegd worden) van de hand van Herbert W. Armstrong.

Hoe kon iemand de bijzonderheden weten van de komende Europese Unie die een kwart eeuw later pas gestalte begint aan te nemen ondanks de onwil die door de staten van West-Europa aan de dag wordt gelegd om hun nationale souvereiniteit op te geven?

Er bestaat een hogere macht die hier op aarde een groots doel aan het verwezenlijken is. Die macht is geen goedaardige grootvaderfiguur uit het een of andere mythologische verleden. Het betreft hier veeleer een grote Geest die in het bezit is van de hoogste intelligentie en wijsheid, van oneindige liefde, maar ook van de grootste macht. Als het morele en geestelijke klimaat in de westerse landen blijft achteruithollen, dan zal de Schepper ons allemaal aanspreken op een manier die niet mis te verstaan is! Deze zal een bestraffing op nationaal niveau inhouden — tenzij wij ons bekeren.

De bijzonderheden die 20 en zelfs 30 jaar geleden in artikelen in *The PLAIN TRUTH* vermeld werden, worden nu op zo'n langzame en „natuurlijke“ wijze werkelijkheid dat weinig mensen de betekenis ervan inzien. Het verenigd Europa dat nadrukkelijk voorspeld werd, wordt momenteel geconcretiseerd door gebeurtenissen die ogenschijnlijk Europa verdelen. U leeft aan het einde van een tijdperk. Lezers van *De ECHTE WAARHEID* hebben de onschatbare gelegenheid een zuiver begrip van het wereldgebeuren te krijgen.

De grimmige betekenis van de wanorde in West-Europa, wordt in den brede uiteengezet in het boek *The United States and the British Commonwealth in Prophecy*. Indien u de Engelse taal beheerst, wordt het u op aanvraag gratis toegezonden. Dit boek is ook in de Duitse taal verkrijgbaar.

Houd verder vooral het wereldgebeuren in het oog. Lees elk nummer van *De ECHTE WAARHEID* — een tijdschrift voor een zuiver begrip. □

Succes is meer dan geld alleen

door William F. Dankenbring

Een der frappantste succesverhalen van deze tijd gaat over de ongelooflijke wijze waarop de zakenman Henry Ross Perot uit Texas tot welstand is gekomen. Het verdient in De ECHTE WAARHEID weergegeven te worden.

NADAT HIJ aan het Amerikaanse Instituut voor de Marine in Annapolis zijn officiersopleiding voltooid had en vier jaar bij de marine had gediend, werd de jonge Perot een salesrepresentative voor IBM, het grote Amerikaanse computerbedrijf. In de tijd dat hij voor IBM werkte, raakte hij gefrustreerd. Hij was een goed verkoper, en het begon het bedrijf te verontrusten dat hij zoveel geld verdiende. Het stelde daarom een maximumgrens aan zijn omzet. Hij bereikte deze maximumomzet voor het jaar 1962 aan het einde van de maand januari van dat jaar.

Het was in die tijd dat Perot een inspirerende regel uit *Walden* van Thoreau las: „De grote massa leeft een leven van berustende wanhoop”. Dat moment werd een keerpunt in zijn leven; hij besloot voor zichzelf te beginnen. Perot zegt: „Ik nam het besluit, liever in m'n jonge jaren een mislukking te zijn dan een leven van berustende wanhoop te leiden”.

Met slechts \$1000 op de bank richtte Perot de Electronic Data Systems Corporation (EDS) op. Zes jaar later besloot hij aandelen van de vennootschap ter beurze te introduceren. Vanaf de eerste dag al steeg

de koers van de aandelen met een verbazingwekkende snelheid.

De aandelen werden voor het eerst op 12 september 1968 voor \$16.50 per aandeel verhandeld. Perot hield zelf meer dan negen miljoen aandelen. Tegen maart 1971 was de waarde van een aandeel reeds tot \$150 gestegen. Zijn vermogen steeg al spoedig (op papier) tot rond \$1,5 miljard. Door de klappen op de effectenmarkt en het gemis aan vertrouwen bij de kapitaalbeleggers is de markt over de hele linie sindsdien gaan verslappen. Ook de waarde van EDS-aandelen is aanzienlijk gedaald, maar Perot maakt zich daar geen al te grote zorgen over. Hij is nog steeds een multimiljonair. Zijn fortuin belooft nog steeds zo'n \$300 à 400 miljoen. Zijn zaak heeft momenteel een jaaromzet van \$100 miljoen. Perot bezat tevens een meerderheid der aandelen van het makelaarskantoor duPont Walston, Inc., het op een na grootste makelaarskantoor in de VS, maar is momenteel bezig zich uit deze labiele branche terug te trekken.

Wat dit financiële succes van Perot zo intrigerend maakt is het feit dat Perots hoogste doel in het leven nooit geldmakerij was. Perot vereenzelvigd rijkdom niet met succes!

„Het verdienen van al dit geld is ten dele toeval”, zegt Perot. „Ik had in wegeaanleg kunnen gaan, of boer kunnen worden, en zou dan misschien niet dezelfde kansen hebben gehad.”

Maar dank zij de hem geboden kansen en hard werken is Perot nu multimiljonair. Toch is hij niet van plan zijn rijkdom alleen maar voor zichzelf of voor zijn gezin op te potten. Hij mikt hoger dan alleen maar geldmakerij.

Om een voorbeeld te noemen: hij heeft, ten einde anderen met zijn rijkdom te helpen, de Perot Foundation gesticht. Hij heeft 2½ miljoen dollar aan een experimentele school voor misdeelde kinderen in Dallas (Texas) gegeven, en bovendien nog eens een miljoen voor padvinderschap in de getto's. Hij heeft tevens een boerderij voor de padvindsters gekocht en een programma voor de bestrijding van het druggebruik onder de jeugd van Texas helpen bevorderen. Perot gelooft dat hij zijn geld moet investeren voor het welzijn van het land dat hem de gelegenheid bood het te verdienen. Hij is zeer sterk geïnteresseerd in wat er landelijk aangaat.

Hij kwam overal ter wereld in het brandpunt van de belangstelling te staan toen hij een Boeing 707 charterde — gedoopt met de naam *Vrede op aarde* — en die met 28 ton geschenken, medicamenten en correspondentie voor Amerikaanse krijgsgevangenen in Vietnam vollaadde, in een poging de aandacht op hun benarde toestand te helpen vestigen. Hij was niet in staat de voorraden af te leveren doordat de communisten hem niet binnenlieten, maar de gehele wereld werd zich hierdoor meer van de kwestie der krijgsgevangenen bewust.

Perot is van plan zijn fortuin te gebruiken om de problemen van zijn land op te lossen, omdat immoraliteit in de westerse wereld hem diep verontrust. „We zijn al tot het laagste peil gezonken”, verklaarde hij. „Tegenwoordig kun je van alles in de bioscoop zien.”

Perot als mens

Wat voor een mens is Perot eigenlijk? Een kijkje in zijn jeugdjaar helpt ons bij de beantwoording van deze vraag.

Perot schrijft een groot deel van zijn succes aan zijn ouders toe. „Mijn ouders getroostten zich grote opofferingen opdat mijn zuster en ik allerlei kansen in het leven zouden hebben. Ik wilde nooit iets doen — zelfs vandaag niet — waardoor mijn vader teleurgesteld zou worden. Hij hield van me en trok veel tijd voor me uit.” Perot kwam uit een stabiel gezin waar liefde heerste. Hij beschouwt de invloed van zijn ouders als van overwegende betekenis voor zijn karaktervorming.

Van groot belang was ook de godsdienstige opvoeding. Toen de jonge Perot opgroeide memoriseerde hij elke dag een bijbeltekst voor school. „Wij moesten elke morgen een bijbelvers kennen. Gewoonlijk leerden we het de avond tevoren en op weg naar school repeteerden we het.” Uit de Bijbel haalde Perot grondbeginselen voor de juiste levenswijze, moraal en fair play. Hij leerde dat succes niet naar geld alleen afgemeten kan worden, maar naar hoe iemand gedurende zijn hele leven dienend tegenover andere mensen staat. Hij had een rijk familieleven. Er bestond een hechte band onder de gezinsleden en dit bevorderde het verkrijgen van hoge morele maatstaven.

Perot leefde als jongeman in bescheiden omstandigheden. Toch

voelde hij zich nooit arm; nooit was hij jaloeers op hen die rijk waren.

Door de opvoeding die hijzelf kreeg beschouwt Perot zijn gezin als de grootste verantwoordelijkheid van zijn leven. Dat van hem kent een hechte verbondenheid. „Het gezin is de basis van onze samenleving”, aldus Perot. Zijn beschouwing is dat het gezin vóór alles moet komen en dat het prioriteit bezit boven zaken of wat dan ook.

Uit zijn levensstijl kan men opmaken wat voor mens Henry Ross Perot eigenlijk is. Hij houdt nog steeds van het buitenleven. Hoewel hij in een ruim, comfortabel huis woont, compleet met gymnastiekzaal, laat Perot het niet breed hangen. Zijn huis is omgeven door verscheidene hectaren

Staan fortuin of roem gelijk met waar succes? Is het verkeerd om rijk te zijn?

land en hij houdt paarden om zijn kinderen te kunnen laten paardrijden, waardoor zij de kans krijgen de natuur als omgeving te ervaren.

Een geslaagd leven

De geschiedenis van Henry Ross Perot demonstreert dat hard werken, doorzettingsvermogen en de moed zich gunstige omstandigheden ten nutte te maken, tot voldoening en levensvervulling kunnen leiden.

Een motto dat op een bord buiten zijn kantoor in het EDS-Centrum in Dallas gegraveerd is, geeft ons een inzicht in de moed van Perot: „Al wat goed en voortreffelijk is, verkeert elk ogenblik in gevaar en dient voor gevochten te worden”.

Perot gelooft dat iets wat de moeite waard is om te bezitten, ook waard is om voor te werken of te vechten. Hier zouden dan ook iemands gezin, zijn land, of de een of andere grote onderneming onder kunnen vallen.

In de ogen van Perot wordt succes gemeten naar wat men met zijn talenten en kansen doet om de levens van andere mensen te dienen en te verrijken.

Perot gelooft dat het voor een hardwerkend en vindingrijk man van karakter mogelijk is in het leven materieel succes te boeken. Het is evenwel niet gemakkelijk. Toen hem gevraagd werd wat volgens hem het

hoofdverschil tussen slagen en mislukken is, antwoordde hij: „Juist wanneer ze op het punt staan succes te bereiken, geven de meeste mensen de strijd op. Vlak voor de eindstreep zetten ze niet door. Hoe slecht het er ook mag uitzien, raak niet ontmoedigd en geef het niet op.”

Dit fundamentele ingrediënt voor succes — doorzettingsvermogen — wordt ook benadrukt in ons boekje *De zeven regels voor succes*, dat voor onze lezers gratis verkrijgbaar is. Dit boekje beschrijft in detail de weg naar waar succes.

Rijkdom alleen is geen succes

De filosofie van Henry Ross Perot betreffende succes en rijkdom werd in overeenkomstige termen uitgedrukt door koning Salomo.

Salomo wist dat zijn grote rijkdom een gave van God was (2 Kronieken 1:11-12). Hij was zelf niet op rijkdom uit. Hij wenste wijsheid, en wist dat materieel succes geen waar succes was: „Wie geld liefheeft, wordt van geld niet verzadigd, noch wie rijkdom liefheeft, van inkomsten. Ook dit is ijdelheid. Bij het vermeerderen van het goed vermeerderen ook zij die het verteren...” (Prediker 5:9-10. Alle aanhalingen zijn afkomstig uit de *Nieuwe Vertaling*.)

Salomo stelde belang in mensen. Hij zag de noodzaak zijn volk wijs te regeren als eerste vereiste, vóór het verkrijgen van persoonlijk rijkdom. Hij zag hoe sommige mensen rijkdommen vergaarden — en tenslotte alles verloren (vers 12-14).

Deze koning uit de grijze oudheid wist dat, ondanks het feit dat iemand een rijk gezegend leven zou kunnen hebben, de tijden toch weleens kunnen veranderen en dit ook inderdaad doen. Men kan plotseling voor moeilijkheden, onverwachte hindernissen en tegenslagen komen te staan. Niemand weet precies wat de dag van morgen zal brengen. Salomo schreef: „Wees goedsmoeds in tijd van voorspoed, maar denk op de kwade dag: ook deze heeft God gemaakt evenzeer als die; immers kan de mens van de toekomst niets ontdekken” (Pred. 7:14).

Hoe staat u tegenover rijkdom?

Salomo wist dat bezit iets is waar men vreugde aan mag beleven en dat men met wijsheid dient te gebruiken omdat rijkdom niet voor altijd blijft. Ongelukkigerwijze denken sommige

mensen dat er altijd iets loos is met rijke mensen. Zij denken dat het verkeerd is rijk te zijn. Dit idee is beslist bezijden de waarheid.

De Bijbel verhaalt van de levensloop van verscheidene rechtvaardige, rijke mensen die God dienden en gehoorzaamden. Daar was bijvoorbeeld Abraham, een geweldig vermogend iemand, zeer rijk aan vee, zilver en goud (Genesis 13:1-6). Hij was tevens een rechtvaardig man (Genesis 26:5). Zijn zoon Izak genoot eveneens een geweldige voorspoed. Izak was ongetwijfeld een der rijkste landbouwers van zijn tijd (Genesis 26:12-22).

In het Nieuwe Testament zien we dat Jozef van Arimathea — een volgeling van Christus — een zeer rijk man was (Mattheus 27:57). Nergens in heel de Bijbel veroordeelt God het bezit van rijkdom.

Perot zelf, die zijn rijkdom apprecieert, was nooit afgunstig op of haatte de rijken toen hij tijdens de crisisjaren opgroeide. Hij wist dat het leven hem de kans gaf om te worden wat hij wilde zijn. Hij zocht rijkdom niet per se. Maar nu hij deze heeft is hij van plan deze goed te gebruiken.

Geld alleen is niet de maatstaf voor succes, maar aan de andere kant zouden we allemaal dienen te beseffen dat het bezitten van geld niet verkeerd is. Het kan een geweldig werktuig zijn om iets goeds tot stand te brengen.

Het haken naar geld is evenwel een geheel andere zaak! „Want [een — *St. Vert.*] wortel van alle kwaad is de geldzucht. Door daarnaar te haken zijn sommigen van het geloof afgedwaald en hebben zich met vele smarten doorboord” (1 Timotheus 6:10). Sommige mensen die alleen maar rijkdom zoeken en dat dan met succes vereenzelvigen, raken in deze valstrik gevangen. Zij concentreren al hun aandacht op geld en vergeten de

meer belangrijke aspecten van het leven.

Jezus kende zelf menselijke verzoeken. Hij zei: „Verzamelt u geen schatten [d.w.z. geen schatten oppotten] op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen. Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn” (Mattheus 6:19-21). Hij voegde eraan toe: „Gij kunt niet God

bekwaamheden of talenten die hij in dit leven toebedeeld krijgt. Niet iedereen wordt miljonair of maakt hopen geld. Succes wordt op een andere wijze afgemeten.

Jezus Christus gaf ons een volmaakt voorbeeld. Hij was geen „miljonair”, hoewel zijn hele leven aan goedgevoerd was. Hij genas de zieken, troostte de lijdenden en moedigde de zwakken aan. Hij verkondigde een evangelie van verlossing uit ellende en slavernij: het goede nieuws van het Koninkrijk Gods.

Zijn leven was het relaas van waar succes dat zijn weerga niet kent. Zijn invloed op het leven van mensen kan niet gemeten worden met monetaire maatstaven.

Jezus Christus mat succes af met een interessante maatstaf — die van geven.

Hij zei: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen” (Handelingen 20:35).

Waar succes wordt niet omschreven als het verkrijgen van rijkdom, roem of kruiperig eerbetoon van mensen; het wordt niet bepaald naar de hoeveelheid die je „uit” het leven haalt of van anderen „krijgt”. Veeleer wordt het bepaald door hoe groot je „inbreng” is — hoeveel je bijdraagt aan de levens van anderen.

Jezus Christus verzamelde geen grote rijkdom, hoewel Hij dat had kunnen doen. Zijn leven werd besteed in het dienen van de mensen en te voorzien in hun grootste behoefte — geestelijke vervulling — opdat hun leven gelukkig en voorspoedig zou zijn.

Succes in het leven is niet het resultaat van het werven van materiële goederen, maar van het ontwikkelen van een dienende houding ten opzichte van de mensheid en van geven, niet nemen. Hoe eerder de hele wereld deze onschatbare les leert, des te eerder zullen wij allen wereldomvattend geluk, vrede en voorspoed ondervinden. Over welk succes zou de mens opgetogener kunnen raken dan dat? □

EVERY GOOD AND EXCELLENT THING
STANDS MOMENT BY MOMENT
ON THE RAZOR'S EDGE OF DANGER
AND MUST BE FOUGHT FOR

dienen én Mammon” (vers 24).

Een buitensporig verlangen naar geld kan maagzweren veroorzaken, hartaanvallen bevorderen en een heleboel andere ziekte veroorzaken. Wanneer geld echter wordt gebruikt om andere mensen te helpen, kan het een grote macht zijn om iets goeds tot stand te brengen en tevens de eigenaar in goede emotionele, mentale en fysieke gezondheid houden.

De definitie van waar succes

Mensen zoals Henry Ross Perot die gestudeerd en zich voorbereid hebben, grote risico's hebben genomen, zaken hebben opgericht, zich afgebeeld hebben, doorgezet hebben, ondanks obstakels en tegenslagen, zulke mensen hebben dikwijls opmerkelijk „succes” bereikt, in de zin waarin de meeste mensen dit woord definiëren. Maar waar succes in het leven gaat nog een grote stap verder. Het sluit niet alleen de verkrijging van roem of fortuin in, maar omvat tevens het gebruik van deze dingen in dienst aan anderen.

Waar succes kan worden afgemeten naar wat een individu doet met de

vraaggesprek met Henry Ross Perot

HENRY ROSS PEROT, de zoon van een uit oostelijk Texas afkomstige paardenhandelaar en katoenmakelaar, werd op 27 juni 1930 in Texarkana, Texas, geboren. Na in 1953 zijn officiersopleiding aan de US Naval Academy voltooid te hebben, diende hij tot 1957 bij de Amerikaanse marine. Hierna werkte hij vijf jaar als salesrepresentative voor IBM en ging toen voor zichzelf beginnen onder de naam van Electronic Data Systems Corporation. Hij had een overweldigend succes. Hij had tevens een meerderheidsaandeel in duPont Walston, Inc, het op één na grootste effectenmakelaarskantoor in de Verenigde Staten. In dit opmerkelijke vraaggesprek geeft hij zijn zienswijze weer over succes, het leven en de maatschappij.

Eugene Smyda — Plain Truth

VRAAG — PLAIN TRUTH: Hoe begon u eigenlijk uw carrière?

ANTWOORD — PEROT: Ik heb feitelijk geen handelsopleiding genoten. De enige beroepsopleiding die ik kreeg was als kind in het kantoor van mijn vader vanaf mijn twaalfde jaar. Mijn vader was katoenmakelaar. Als kind kocht ik vee, en ik kocht en verkocht als kind tweedehands zadels. Ik denk dat ik door dit alles een goed zakeninstinct ontwikkelde.

V: Wanneer kreeg u belangstelling voor computers?

A: Precies toen ik in 1957 bij de marine wegging. Ik diende toen op een vliegekampschip en liep toevallig één van de IBM-functionarissen tegen het lijf die als gast van het ministerie van Marine een tocht van twee weken meemaakte. De commandant vertelde hem dat ik op het punt stond uit dienst te gaan, en hij vroeg mij of ik een onderhoud met IBM op prijs zou stellen. Ik dacht dat IBM alleen maar schrijfmachines maakte. Zover leefde ik van de zakenwereld af. Toen ik voor het onderhoud verscheen, bleken

ze alleen maar voor banen in de computerafdeling interviews af te nemen.

V: Was dat uw eerste kennismaking met computers?

A: We hadden vuurleidingstoestellen aan boord. Ik wist alles van dit type computers af, maar dat waren eenvoudige, analoog werkende rekenmachines. IBM-computers zijn computers van het digitale type voor een verscheidenheid van toepassingen.

Ik begon voor IBM te werken en ik bleef vijf jaar lang bij hen — tot 1962 — toen ik IBM verliet om met Electronic Data Systems te beginnen. De reden waarom ik IBM verliet is dat er voor mij geen uitzicht meer in zat. Omdat ik zoveel verdiende, kwam een plaatselijk directeur met een herziening van ons commissieloon voor de dag waardoor ik op een verkooptransactie slechts 1/5 betaald kreeg van wat een gewone salesman zou maken. Desondanks bereikte mijn inkomen een voor hen verontrustend peil en daarom werd ik naar een kantoorbaan weggepromoveerd. Ik hing nog vijf maanden rond, hield het niet langer uit, en ging weg.

Eén reden voor mijn succes als zakenman, was geloof ik de ervaring die ik bij IBM opdeed. Ik zag hoe een groot bedrijf werd geleid, iets waar ik in mijn jeugd niet vertrouwd mee was geraakt. IBM werd uitstekend geleid, en ik heb er heel wat geleerd. Ik zou vandaag beslist niet zijn waar ik nu ben als ik niet bij IBM was geweest.

V: Waar schrijft u uw succes met name aan toe?

A: Ik was op de juiste plaats, op de juiste tijd met het juiste idee, en — het allerbelangrijkste — in de eerste jaren van de zaak was ik zo fortuinlijk de juiste mensen aan te trekken. Ik ben beslist buitengewoon fortuinlijk geweest dat ik me heb kunnen associëren met enige zeer, zeer begaafde mensen. En ik wil me niet bescheiden voordoen als ik dat zeg.

Andrew Carnegie zei eens: „Al neem je mijn hoogovens en mijn schepen weg”, en hij somde vervolgens al zijn bezittingen op, „maar je laat me m'n mensen, dan zal ik dat alles binnen drie jaar weer terug hebben”. En daar had hij gelijk in.

Veel mensen in de zakenwereld hebben geen gevoel voor de noodzaak van kwaliteit in hun personeel.

Als je in moeilijke tijden of ongunstige omstandigheden genoeg talent

in de zaak hebt, dan zal alleen al de kwaliteit van het personeel je er in vele gevallen doorheen slepen.

V: Hoe behandelt u uw employees?

A: Als eerste komt de selectie, op de tweede plaats de opleiding, en op de derde plaats komt de gelegenheid die je creëert. Je kunt begaafde mensen alleen houden als hun eigen oogmerk en verwachtingen hier verwezenlijkt kunnen worden. Ze voelen er niets voor zich uit de naad te werken om *mijn* oogmerk en verwachtingen verwezenlijkt te krijgen. Ze hebben allemaal hun éigen doel en verwachtingen. In wezen moet je er dus een omgeving op na houden die hen in staat stelt hun creatief vermogen, hun vernuft, hun initiatief te gebruiken, een omgeving waar ze precies zo ver kunnen uitgroeien als hun capaciteiten toelaten — waar ze niet vinden dat ze ervan langs krijgen voor het maken van eerlijke fouten. Wij vinden dat eerlijke fouten in zaken hetzelfde zijn als geschaafde knieën bij kinderen: ze zijn pijnlijk, maar ze zijn oppervlakkig en genezen vlug. Het zijn niet de eerlijke fouten die je schade berokkenen. Het zijn de oneerlijke.

V: Welke aanpak heeft u voor oneerlijke fouten?

A: We houden er voor onze mensen zeer hoge normen op na. Deze normen trekken het type mensen aan die wij zoeken. We slaan integriteit heel hoog aan, een man die doet wat hij zegt dat hij doet zal, wanneer hij zegt dat hij het doet zal, op de manier zoals hij zegt dat hij het doet zal.

We moeten niets van echtscheiding hebben, maar af en toe krijg je er toch mee te maken. Ik geloof dat een man en vrouw met kinderen een zeer grote verplichting jegens die kinderen hebben. Mensen die het met het in stand houden van hun huwelijk niet zo nauw nemen, leggen een ontzettende last op hun kinderen. Dergelijke situaties bekijken we dus terdege.

Als we een getrouwde employee hebben die er een vriendin op na houdt, dan zeggen we hem op. Hij heeft een levenslang contract met zijn vrouw, en als zij hem niet kan vertrouwen, hoe kan ik het dan? Zo eenvoudig ligt de zaak nu eenmaal. Als hij bovendien kinderen heeft en nog met dit probleem zit, dan twijfel ik er ernstig aan of hij aan nog

iemand anders denkt dan aan zichzelf. Met die mentaliteit zou hij toch niet met succes met mensen kunnen omgaan. Als hij als chef succes wil hebben, moet hij eerst aan zijn mensen denken en in de tweede plaats aan zichzelf. En als iemand de dingen zo beperkt ziet, dan kunnen we het zonder hem stellen. Iemand die getrouwd is en er een vriendin op na houdt, is iemand die z'n beste creatieve gedachten alleen in 't werk stelt om deze twee betrekkingen uit elkaar te houden. Daarom denken we dat een man die gelukkig getrouwd is, een betere employee is. De kern van deze filosofie is dat wij van onze mensen verwachten dat zij 24 uur per dag de goede naam van de zaak ophouden.

We ontslaan employees voor dronkenschap. Sommige van deze knapen heb ik gezegd: „Kijk eens, als je jezelf van kant wil maken, is dat jouw zaak, maar als je daarbij het risico loopt een volkomen nuchter gezin de dood in te jagen door dronken naar huis te rijden, is dat een geheel andere zaak. Als je er dergelijke maatstaven op na houdt dan wil ik niet meer met je te maken hebben. Hiermee laat je me zien dat je een gedeelte van de tijd absoluut onverantwoordelijk bent. Die onverantwoordelijkheid zou zich kunnen uiten op werk, en dat zou nadelig voor de klant en voor de zaak zijn.” Daarom is ons standpunt dat als iemand drinkt dit zijn zaak is, maar als hij dronken wordt, dan is dat ónze zaak en we ontslaan hem.

V: Geloof u dat het gezin de hoeksteen is van de Amerikaanse levenswijze?

A: Absoluut. Ik beschouw het gezin als de meest efficiënte bestuursvorm die de wereld ooit gekend heeft. Het gezin vormt de basis van onze maatschappij, de sleutel tot de toekomst van het land, en ik ben ervan overtuigd dat het belangrijkste wat ik in deze wereld kan doen uit het grootbrengen van goede kinderen bestaat. En wat er zakelijk ook met mij mocht gebeuren, als niet zou blijken dat mijn kinderen goede en nuttige burgers zouden worden, dan zou ik aan het einde van mijn leven een gebroken oude man zijn. Daarom probeer ik de belangrijke zaken voorrang te geven.

In de tegenwoordige samenleving verliezen de ouders nogal gauw de leiding over hun kinderen zodra die tieners zijn. Ze zijn dan gewoonlijk

niet meer in staat hen te leiden en de weg te wijzen.

Het is van de kant van de ouders niets minder dan een verzaken van hun verantwoordelijkheid. En het is zeer schadelijk voor de vitaliteit van onze samenleving. Een tiener heeft naar mijn oordeel in de huidige samenleving zijn ouders meer nodig dan in enige andere tijd.

Toen ik klein was, genoot ik liefde en geborgenheid, en mijn ouders getroostten zich grote opofferingen om mijn zuster en mij mogelijkheden te bieden. Ze hielden ons voor dat we geen wrok moesten koesteren jegens mensen die erg rijk waren en dat deed ik ook niet. Nu blijf ikzelf in die categorie te zijn terechtgekomen.

V: Hoe houdt u uw hoge tempo in zaken vol?

A: Hoe druk ik het in mijn zaken- en privé-leven ook heb, mijn gezondheid is één van de dingen die mijn grootste bezit uitmaken. Als ik mezelf in goede conditie houd, dan ben ik een produktiever mens. Duizenden mensen zijn van mij afhankelijk wat hun werkgelegenheid betreft, en het is een prettige verantwoordelijkheid waarbij ik volledig in staat wil zijn het er goed af te brengen. En we hebben duizenden banen gecreëerd die niet bestonden. Ik denk dat van alle dingen waar ik mee te maken had, ik waarschijnlijk het meest trots ben op het scheppen van nieuwe banen.

V: U heeft heel veel succes in het scheppen van werkgelegenheid voor duizenden mensen. Vermoedelijk is het niet uw hoofddoel geweest veel geld te verdienen?

A: Het is nooit mijn doel geweest veel geld te verdienen. Op een zekere dag besepte ik dat ik — op papier althans — heel veel geld waard was. Het was geen factor die me heeft voortgejaagd of aangedreven, maar plotseling was ik me ervan bewust. De vraag was nu: wat doe je ermee?

Mijn vrouw en ik besloten dat het verstandigste gebruik van dit geld zou zijn het weer in het land te steken dat ons de mogelijkheden had gegeven.

V: Wat wilt u nu bereiken?

A: Mijn bijdrage is arbeidsplaatsen te scheppen en die te beschermen. Ik geloof dat dit mijn plaatsje in het leven is en ik probeer de bijproducten van succes op een nuttige wijze te gebruiken. □

SATAN IS TERUG...

in de vorm van het occultisme, aldus de massa-media. Maar mocht er een duivel bestaan, en zo hij teruggekeerd is, waar is hij dan al die tijd geweest?

door William R. Whitehart

De laatste jaren zijn Satan en boze geesten over de gehele wereld steeds meer een voornaam thema geworden in literatuur, films en tv-programma's. Films zoals *Rosemary's Baby* (waarin een vrouw een baby krijgt van een demoon) zijn enorme kassuccessen geworden.

In Italië bloeit de zwarte kunst, en duizenden waarzeggers, helderzienden en astrologen verdienen er een goedbelegde boterham aan. Volgens de Franse publikatie *Lectures pour tous* van mei 1971 is er een „duidelijk waarneembare herleving van hekserij en duivelverering” onder de Fransen. In West-Duitsland, traditioneel een land van heksen en betoveringen, houden meer dan

10 000 mensen zich actief bezig met dit neo-occultisme.

Sommige groepen duivelvereerders hebben zich zelfs verenigd tot kerkgenootschappen met soms duizenden leden.

Natuurlijk horen de meeste mensen over satanisme via sensationele krant artikelen met details over afschuwelijke cultusmoorden die soms gepaard gingen met macabere wreedheden als kannibalisme en mensenoffers.

Wordt het geen tijd om eens uit te zoeken hoe het komt dat dit fenomeen nog steeds bestaat in onze moderne wereld? Komt het doordat een letterlijke duivel is teruggekeerd onder het mom van deze culten die zijn naam dragen?

Wat gelooft men?

Allereerst moeten we inzien wat duivelverering inhoudt en wat zijn volgelingen in het algemeen geloven.

De PLAIN TRUTH heeft onlangs Anton Szandor LaVey geïnterviewd, de stichter van de in San Francisco gevestigde Satanskerk. De organisatie van LaVey is waarschijnlijk wel de meest bekende groep van duivelaanbidders die beweren meer dan 20 000

leden te hebben, over de hele wereld verspreid. Hun leer komt overeen met die van vele andere vereerders van Satan. Hier volgen hun belangrijkste geloofspunten:

Geen letterlijke duivel.

In tegenstelling tot wat men zou verwachten, geloven de meeste duivelaanbidders niet in een letterlijke duivel, d.w.z. in een duivel als tegenpool van God de Schepper. Zij gaan er

integendeel van uit dat de conventionele duivel en de God van het christendom in feite identiek zijn. Zij voelen zich daarom verplicht dit wezen te aanbidden omdat hij, zoals zij dat zien, zowel de schepper als de leider van deze maatschappij is. „Hij is de heerser van deze wereld, dus kunnen we hem ook wel als zodanig erkennen en hem de verschuldigde eerbied betonen”, zegt LaVey.

Geen leven na de dood. De meeste duivelvereerders neigen ertoe weinig geloof te hechten aan de idee van een leven na de dood. Zij tonen een bijzondere minachting voor theologische begrippen zoals hemel en hel en andere begrippen die betrekking hebben op beloning of straf voor het gedrag in dit leven. LaVey: „Wij leggen de nadruk op het 'hier en nu'

en niet op het onwezenlijke, abstracte hiernamaals”.

Verachting voor de gevestigde godsdienst. „Het christendom”, zegt Anton LaVey, „is niets anders dan een duivels komplot, uitgedacht om de mensheid gedurende vele duizenden jaren verstrikt te houden totdat een betere muizenval kon worden uitgevonden”. Zijn woorden zijn kenschetsend voor de wijze waarop de meeste duivelaanbidders de gevestigde religie beschouwen.

De leden van de Satanskerk in San Francisco worden bijvoorbeeld aangevaard de „zeven doodzonden van het christendom” te leren en zich eraan over te geven — namelijk wellust, hebzucht, gulzigheid, nijd, jaloezie, trots en luiheid. Ze worden ook aangespoord de door LaVey samengestelde *duivelsbijbel* te lezen en te bestuderen, die een satire op de evangeliën is, met zulke passages als: „Als iemand u op de ene wang slaat . . . geef hem dan een klap op de andere”.

Leiders van deze Satanskerk maken ook heel wat grapjes over de conventionele voorstelling van de duivel door zich voor de cultusrituelen in een rood en zwart pakje te steken, compleet met horens, staart en drietand.

„Doe waar je zin in hebt.” De filosofie om zich in lichamelijk opzicht de zinnen te laten strelen, op welke wijze dan ook, vormt het hoofddoel bij de meeste van deze groepen. De leden van deze culten geven zich regelmatig over aan sex, druggebruik en andere vormen van ongebreideld gedrag, dit alles als normaal onderdeel van tot de cultus behorende activiteiten.

Natuurlijk zijn er enkele gestoorde individuen die „doen waar ze zin in hebben” door afschuwelijke en misdadige wreedheden te begaan onder het mom van duivelverering. Het grootste deel van de satanisten doet zich echter voor als normale mensen die niets te maken willen hebben met de sporadisch voorkomende psychopatische moordenaar.

Maar opnieuw vragen wij hoe het komt dat zo'n vreemd fenomeen als deze duivelaanbidding kan blijven gedijen in onze 20e eeuw?

Aantrekkingskracht

Feitelijk dankt de duivelverering haar bestaan aan de aantrekkingskracht die ervan uitgaat, op zekere elementen aan de rand van de samenleving. Ze bevredigt twee elementaire verlangens van deze minderheid.

De eerste is *de mogelijkheid tot sensatie*. De vrijheid van deze cultus biedt de leden ervan gelegenheid zich uit te leven. Voor sommigen is sex de verlokking. Voor anderen zijn het drugs. En dan zijn er nog degenen die er gewoon op uit zijn zich over te geven aan iets bizars.

De gelegenheid om de spot te drijven met de gevestigde religie heeft ook een speciale aantrekkingskracht. Velen zijn opgegroeid in de kerk van het geïnstitutionaliseerde christendom en hebben ondervonden hoe teleurstellend en weinig relativerend de traditionele religie is geworden. Daarom scheppen velen er plezier in, de schijnheiligheid en starheid van de conventionele theologie belachelijk te maken.

Het tweede verlangen is *de behoefte aan de een of andere vorm van religie*. Deze behoefte van de mens aan een religie is even elementair voor zijn wezen als zijn behoefte aan eten en drinken. De mens moet ergens in kunnen geloven en zich met anderen kunnen verenigen die in hetzelfde geloven.

Satanisme geeft de leden van de cultus de gelegenheid te „doen waar ze zin in hebben” onder het mom van religie. „Duiwelverering is een religie”, beweert LaVey. „Alleen onze naam is wat onconventioneel.” Aangezien de meeste satanisten niet geloven aan een leven na de dood, nemen ze over het algemeen de verwarde „theologische” opvattingen van hun cultus niet bijster serieus.

Het christelijk oogpunt

De meeste kerksgezinde mensen huiveren bij de gedachte dat een groep mensen uit eigen beweging de duivel dient — dat wil zeggen, de duivel zoals zij die zich voorstellen. In de gedachten van de meeste religieus georiënteerde mensen is de duivel hét symbool van alles wat slecht is.

Illustraties door Alain Moreau

Deze duivel is een half menselijk, half dierlijk wezen met horens, staart en bokkepoten. Gewapend met drietand en bevel voerend over ontelbare legioenen gehoorzame boze geesten, is deze duivel, naar men aanneemt, druk bezig miljoenen ongelukkige mensen te overreden hun ziel aan hem te verkopen. Andere functies die hem worden toegedacht zijn die van bewaker van de zielen der goddelozen, en beheerder van de onderste regio's der hel.

Satanisme is het belangrijkste werktuig van deze duivel, aldus vele traditioneel gelovigen. Elke keer als er berichten opduiken over een groeiende satansverering, wordt de conceptie van deze duivel in hun geest versterkt — een conceptie die zij op een of andere wijze in verband brengen met het boek waaraan, naar zij beweren, zij hun geloof ontleen — de Bijbel.

De voorstelling van de duivel zoals die heerst bij veel leken op dit gebied in onze samenleving, in het bijzonder bij pedagogen, wetenschapsmensen en filosofen, is een beschouwing waard. Zowel satansverering als traditionele dogma's worden door hen gezien als een hedendaagse beoefening van middeleeuwse beuzelarij. Het idee van een bovennatuurlijke God of duivel is voor hen iets uit een sprookjesboek. Elke keer als er dus berichten verschijnen over duivelverering vindt de voorstelling „de duivel is een mythe”, steeds meer ingang in hun gedachtenwereld.

Een sluwe afleidingsmaneuver

Dit brengt ons tot de kern van het hele probleem. De belangrijkheid van satanisme ligt niet in de invloed ervan op die relatief weinigen die eraan deelnemen, maar in de invloed op het algemene publiek. Met andere woorden: satanisme versterkt rechtstreeks een aantal valse veronderstellingen in de gedachtenwereld van alle mensen.

Onder de leken in de bevolking versterkt zij de opvatting dat het bovennatuurlijke fictie is, en derhalve is de duivel pure mythe. Onder degenen die meer religieus zijn ingesteld, versterkt zij het geloof dat de duivel van de satansverering inderdaad de ware duivel is. (Klaarblijke-

identiteit kan men alleen te weten komen door goddelijke openbaring — en door de enige bron van die kennis waar de mens op geen enkele andere wijze achter kan komen. Die bron is de Bijbel.

De hele geschiedenis door echter heeft het mensdom de neiging gehad deze schatkamer van kennis af te wijzen, te negeren of verkeerd uit te leggen. En zodoende heeft de mens de enige bron verworpen waardoor het bovennatuurlijke nauwkeurig kan worden beoordeeld. Het resultaat was de verspreiding van allerlei verwarde begrippen over de duivel — met name ten aanzien van zijn uiterlijk.

„Wil de echte duivel opstaan?“

In werkelijkheid is de duivel van de satansverering een vervalsing die door de ware duivel zélf op touw is gezet. Satanisme is niets anders dan *een rookgordijn* om wat deze werkelijke duivel al die tijd in zijn schild heeft gevoerd, aan het oog te onttrekken. Dat is de waarheid uit uw Bijbel!

Nergens in de Bijbel wordt de duivel afgeschilderd met horens, drietand en puntbaard.

Evenmin wordt hij beschreven als een wezen dat periodiek verdwijnt, en dan terug-

lijk komt het niet bij hen op dat de ware duivel wel eens een alternatief zou kunnen zijn voor wat hun altijd is geleerd of wijsgemaakt.)

In feite bestaat er inderdaad een letterlijke duivel, een duivel waarvan de meeste mensen niets afweten. Zijn

komt in de vorm van de culten die zijn naam dragen. Veeleer onthult Gods Woord een wezen van veel grotere subtiliteit dat de hele samenleving, ja de hele wereld heeft misleid.

In 2 Corinthe 4:4 wordt hij beschreven als „de god dezer eeuw“. In

andere teksten heet hij „de oude slang, die genaamd wordt duivel en de satan, die *de gehele wereld* verleidt...“ (Openbaring 12:9, *N. Vert.*).

De duivel die in de Bijbel wordt beschreven, is een wezen met een superieure maar verknipte geest, die in staat is verwrongen ideeën en aandriften te planten in de geest van niets vermoedende mensen. Efeze 2:2 noemt hem „de overste van de macht der lucht“.

Het is déze duivel die de mensen ertoe heeft gebracht een van boven tot onder onwaarachtige samenleving op te bouwen, inclusief de daarin heersende godsdiensten, opvoeding, filosofieën en op speculatie gebaseerde „wetenschappen“. De satansvereringsculten zijn niets anders dan weer een verwrongen schepping van deze werkelijke duivel, een schepping die hij heeft uitgedacht om het feit te verbergen dat *zijn* hele samenleving onwaarachtig is.

Maar de mensheid die blind is voor de waarheid van Gods Woord, is zich er in wezen niet van bewust hoe verstrekkend de invloed van de duivel is in de bestiering van de menselijke aangelegenheden. Als de mens — individueel en collectief — niet had verworpen wat God hem voorhoudt, zou hij beter hebben begrepen welke rol de duivel heeft gespeeld bij de ontwikkeling van menselijke regeringen, religies en filosofieën — bij het plaatsvinden van oorlogen, gewapende conflicten en talloze andere rampen.

Dan zou de mens geweten hebben dat Satan altijd hier is geweest om de mensen door bedrog te doen geloven dat hij niet bestaat, dan wel hen te laten geloven in bedriegelijke personificaties van hemzelf. Dan zou de mens hebben geweten dat Satan zijn subtiele net van bedrog veel effectiever heeft geweven in de grote stromingen van de gevestigde maatschappij dan door middel van het rookgordijn van zogenaamde satanisme.

De waarheid is dat Satan „de gehele wereld“ heeft bedrogen, niet alleen duivelaanbidders. Daar vallen de filosofen, pedagogen en wetenschapsmensen van deze wereld onder

HEEFT GOD EEN DUIVEL GESCHAPEN?

Heeft God een duivel geschapen om ons op de proef te stellen en te proberen ons te verleiden? Waar is de duivel vandaan gekomen? Het fascinerende relaas van zijn oorsprong, functie en uiteindelijk lot kunt u lezen in ons gratis boekje *Heeft God een duivel geschapen?*

Vraag vandaag nog uw gratis exemplaar aan.

— ja, zelfs de theologen. Want ook die hebben, onder de invloed van de duivel, de echte waarheid van God verworpen dan wel verkeerd begrepen.

Het resultaat was een bedrogen mensheid — een misleiding die God heeft toegestaan (niet veroorzaakt). Waarom? Omdat de almachtige God de mensheid niet wil dwingen zijn waarheid te aanvaarden. God heeft de mens de vrijheid van keuze gelaten, maar hij heeft verkozen het geopenbaarde Woord van God te verwerpen.

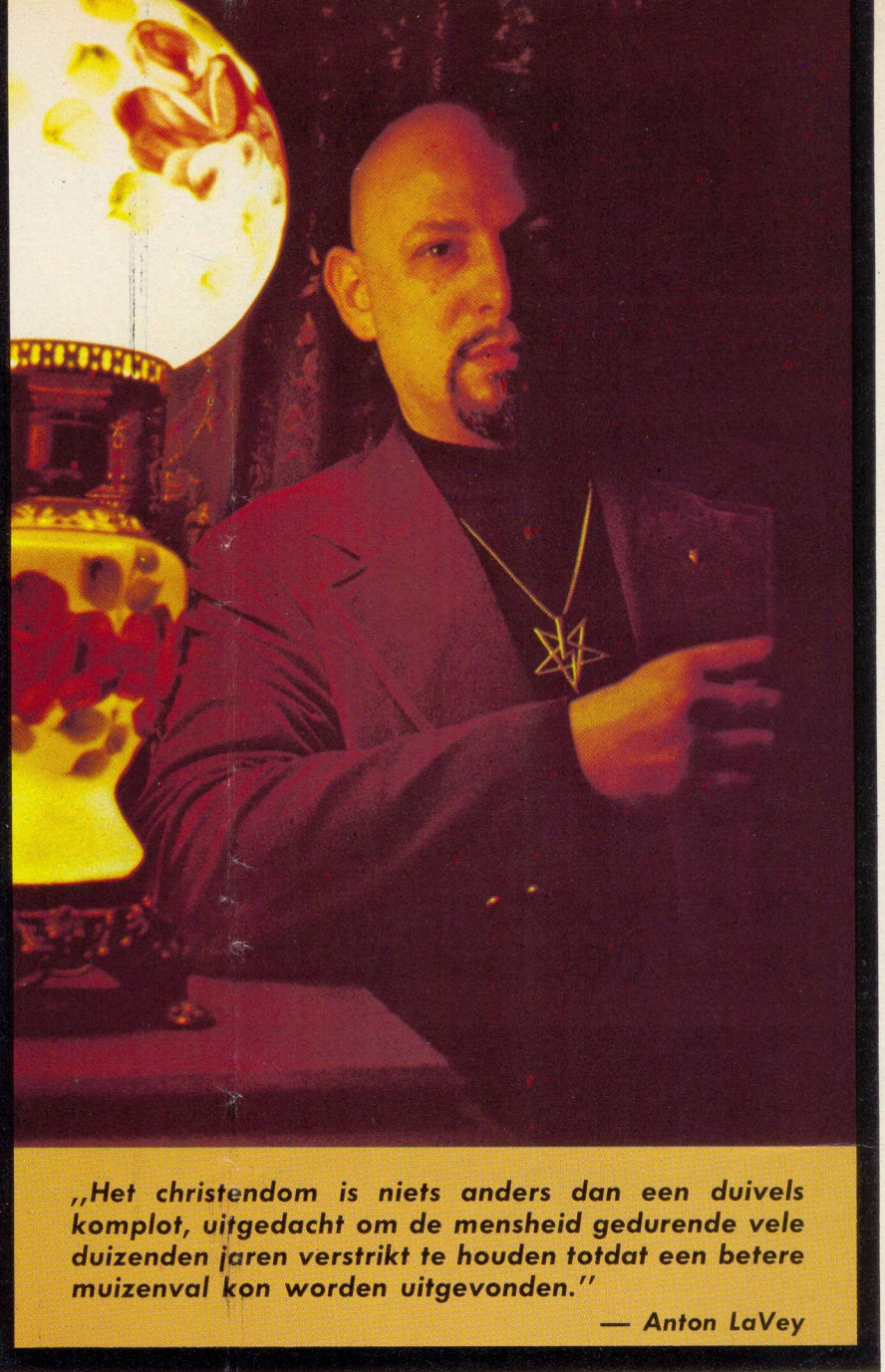
Een laatste, grote misleiding.

Omdat de hedendaagse mens door gaat Gods waarheid de rug toe te draaien, wordt hij niet gewaar dat het wereldtoneel gereed wordt gemaakt voor een nog nooit eerder vertoond schouwspel van letterlijk satanische wonderen — in naam van het christendom! Deze wonderen, zo duidelijk voorspeld in uw Bijbel, zullen de mensen verbijsteren. Het is in feite zo dat een bedriegelijke godsdienstige leider van naam, die nog op het toneel moet verschijnen, gebruik zal maken van de macht van de duivel zelf (2 Thessalonicensen 2:9).

Zijn opmerkelijke en spectaculaire activiteiten zullen een overweldigende invloed hebben op mensen van elke rang en stand. Aangezien de wetenschap niet in staat zal zijn ze te verklaren, zullen de wetenschapsmensen tot in het diepst van hun wezen geschokt worden. Zowel godsdienstige voormannen als leken zullen denken dat deze geraffineerde wonderen Góds werk zijn, omdat ze de Bijbel, die voor de macht van Satan en zijn vermogen om ze te verrichten waarschuwt, nooit werkelijk hebben begrepen. Deze wonderen zullen zo verbijsterend zijn dat zelfs mensen van naam in de wereldpolitiek erdoor misleid zullen worden.

Hoe schokkend het ook moge klinken, voorspellingen in de Bijbel wijzen erop dat deze bedriegelijke godsdienstige leider — in de Bijbel beschreven als de „valse profeet” (Openbaring 16:13) — zichzelf zal uitroepen tot 's werelds goddelijke „vredesapostel”. Hij zal zijn zetel in Jeruzalem vestigen, het religieuze middelpunt van de wereld, waar hij

Mike Hendrickson — Plain Truth

„Het christendom is niets anders dan een duivels komplot, uitgedacht om de mensheid gedurende vele duizenden jaren verstrikt te houden totdat een betere muizenval kon worden uitgevonden.”

— Anton LaVey

zich niet alleen zal zien als de bewerk van vrede in het Midden-Oosten, maar eveneens van wereldvrede. Wonderen zullen een overwegende rol spelen bij het overtuigen van zowel de christelijke als de niet-christelijke wereld van de rechtmatigheid van zijn aanspraken. Zulke verbazingwekkende gebeurtenissen zullen deze valse profeet in staat stellen om onder meer de godsdienstige betrokkenheid van grote delen der mensheid te fusioneren, handel en verkeer te integreren met religie, en bovenal de werkelijke waarheid omtrent de oorsprong van zijn macht te

camoufleren — alsmede de identiteit van de boze geest die hem inspireert — Satan zelf!

De kwestie is: Satan is niet teruggekeerd. Hij is nooit weg geweest. Hij is al die tijd aanwezig geweest en nu brengt hij de wereld in gereedheid voor zijn grootste meesterstuk van misleiding.

Deze op handen zijnde misleiding kunt u persoonlijk voorkomen. De waarheid is beschikbaar. U moet er echter naar handelen. Daarom nodigen wij u uit ons te schrijven om ons gratis boekje *Heeft God een duivel geschapen?* □

Wanneer het Huis Hohenstaufen van het Heilige Roomse Rijk een messiaans koninkrijk Gods op aarde tracht te maken, komen keizer en paus met elkaar in conflict. De keizers delven het onderspit; hun rijk wordt door het pausdom vernietigd. Met de ondergang van het Heilige Roomse Rijk geraakt Europa in een toestand van volslagen chaos.

GOD HEEFT op aarde niet meer dan twee machten gesteld," aldus Frederik Barbarossa, keizer van het Heilige Roomse Rijk, „één paus en één keizer”.

Paus contra keizer

Natuurlijk stond het keizerschap in Frederiks ogen minstens een trap hoger dan de pauselijke waardigheid. De paus daarentegen zag dat anders. „Waar waren de Franken, tot paus

Zacharias Pepijn de Korte welkom heette?" donderde paus Adrianus IV Barbarossa toe. „De zetel van Petrus heeft gegeven en kan zijn giften weer terugnemen.”

Frederiks niet minder gebalde antwoord luidde dat hij zijn rijk slechts aan God te danken had. „Door Godes beschikking word ik niet alleen keizer der Romeinen genoemd, maar *ben* ik dat ook”, liet Frederik de paus weten.

Het conflict tussen het pausdom en het Huis Hohenstaufen was onvermijdelijk. Elk hunner zag de ander als een bedreiging van zijn macht. Uiteindelijk zou het conflict beide machten verscheuren, hoewel het uiteenvallen van het rijk niet in de tijd van Frederik Barbarossa zou plaatsvinden.

De regering van Frederik I „is de briljantste in de annalen van het rijk”, aldus de geschiedschrijver van het Heilige Roomse Rijk, James Bryce.

Het rijkgebied was groter onder Karel de Grote, en het was machtiger onder Hendrik III, maar het was

onder Frederik I dat het rijk opsteeg tot een verhevenheid en een haast mythisch karakter waarin het zich nog nimmer had mogen verheugen.

Het was Frederik zelf die aan zijn rijk het epitheton „Heilig” toevoegde. Het rijk nam zijn eigen mystiek-religieuze taken op zich. „De bescherming van de gehele wereld is des keizers”, verkondigde bisschop Otto von Freising. Voor Otto vertegenwoordigt de keizer „een levende wet op aarde”.

De aanvaarding van deze hemelse roeping bracht Frederik I geenszins in verlegenheid. In het algemeen kon hij er voldoende kracht achter zetten. Duitsland was trots op zijn held en hield zich rustig; niet één tot rebellie neigende vorst of edelman durfde de openbare orde te verstoren. Zelfs de Duitse bisschoppen waren Frederik trouw, en in oppositie tegen Rome.

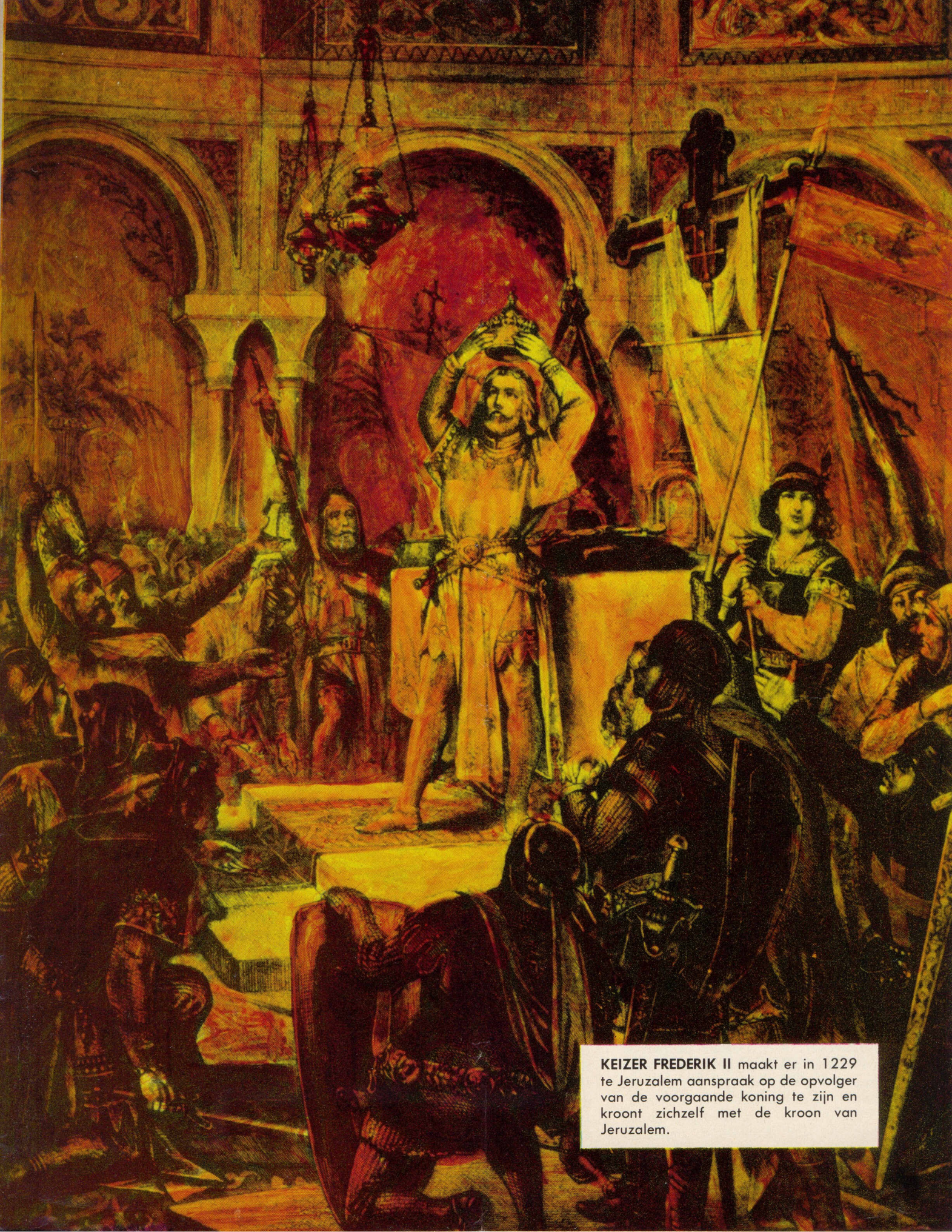
Frederik I, aldus James Bryce, „bekroonde een glorieus leven met een gelukkige dood”. Frederik, misschien de grootste van de kruisvaarders, was ten tijde van zijn dood in

Links: Culver Pictures, Rechts: Ullstein

Deel 4

KETZER contra PAUS

door Paul William Kroll

KEIZER FREDERIK II maakt er in 1229 te Jeruzalem aanspraak op de opvolger van de voorgaande koning te zijn en kroont zichzelf met de kroon van Jeruzalem.

1190 bezig met de uitoefening van zijn zelfopgelegde taak de christenen voor te gaan in een kruistocht tegen islamitische „ongelovigen”. Hij verdronk in de Salef in Klein-Azië, naar het schijnt terwijl hij in deze rivier aan het zwemmen was of deze overstak.

De macht van zijn rijk was reeds over het hoogtepunt. Met Frederiks dood begon het onverbiddelijke Europese proces van desintegratie. Nauwelijks twee generaties na zijn dood slaagde het pausdom erin de dynastie der Hohenstaufen te verpletteren, waarna in het Heilige Roomse Rijk een volslagen chaos heerste.

De honderdjarige historische cyclus van opperheerschappij eindigde in een ruïne.

De jaren 1152-1190: Frederik Barbarossa en zijn Heilige Roomse Rijk. In 1152 wordt Frederik I van Hohenstaufen door de Duitse vorsten tot keizer gekozen. Het is Frederiks wens, de oude glorie en macht van het Romeinse Rijk te vergroten, maar dan geheel op Duitse leest geschoeid. Hij zal opmerkelijk succes hebben. Zijn eerste doel is orde en rust in Duitsland te herstellen. Privé-oorlogen en -veten zijn verboden. De keizerlijke heerschappij over Polen, Bohemen, Hongarije en Bourgondië wordt hersteld.

Later zal een geschiedschrijver opmerken: „Tijdens zijn gehele bewind lag niets hem nader aan het hart dan het herstel van het Romeinse imperium op de oude grondvesten”. Frederiks heerschappij roept, de namen van Karel de Grote en Otto de Grote in herinnering. Hij ziet zichzelf als een militair die zijn eigen koninkrijk verovert.

In 1157 voegt Frederik I het epitheton „*sacrum*” aan de titel van het rijk toe. Het is nu het *Heilige Roomse Rijk*, en het heeft een eigen geestelijke missie. In Frederiks filosofie is het God die het rijk ten geschenke geeft. Gevraagd van wie hij zijn keizerschap dan wel heeft ontvangen, indien niet van de paus, antwoordt Barbarossa laconiek: „Van God alleen!” Enige jaren later zal de kenner van het kerkelijk recht Huguccio deze conceptie in wettelijke termen vertalen: „Degene die door de vorsten is gekozen, is de enig ware imperator, zelfs voordat hij door de paus in zijn waardigheid is bevestigd”.

Frederik en zijn opvolgers zullen hun *Sacrum Romanum Imperium* met Romeinse majesteit omgeven.

Frederik I hecht er de grootste betekenis aan dat de kerkelijke liturgie wordt gecelebreerd als de liturgie van het Heilige Roomse Rijk.

Eveneens in het jaar 1157 heeft Barbarossa zijn bekende ontmoeting met de pauselijke afgezanten in Besançon. Hier stelt Frederik I dat „wij ons koningschap en ons imperium niet als een leengoed van de paus beschouwen, maar overeenkomstig de keuze van de vorsten als rechtstreeks van God gegeven”. Als teken van zijn wereldlijke onafhankelijkheid laat Barbarossa in 1165 door zijn Ghibellijnse tegenpaus Karel de Grote heilig verklaren. De manoeuvre is zonder precedent. Het is duidelijk dat Barbarossa met zijn handelwijze in conflict komt met de aspiraties van het pausdom.

Barbarossa is evenwel een realist. Hij begrijpt dat hij gedwongen is met de paus tot overeenstemming te komen, wil zijn heerschappij als wettig worden aangemerkt. Ten einde dat doel te bereiken moet er een openbare plechtigheid komen. De ceremoniële verzoeningsplechtigheid tussen Frederik I en paus Alexander III wordt zorgvuldig geënceneerd. Zij vindt op 24 en 25 juli 1177 te Venetië plaats.

Frederik ontdoet zich van zijn mantel. Vervolgens werpt hij zich als een zondaar voor de paus ter aarde en kust diens voet. De rituele vernedering wordt door een verheffing gevolgd. Met tranen in de ogen helpt de paus de keizer weer overeind. De aanwezige Duitsers juichen van vreugde; het *regnum* (koningschap) en het *sacerdotium* (priesterschap) zijn weer verenigd.

De eenheid en de vrede is echter een kortstondig leven beschoren. Hoewel zijn zoon Hendrik VI (1190-1197) het rijk tot een hoogtepunt van macht brengt — door huwelijk verwerft hij Sicilië — beginnen zich tekenen van verval te manifesteren. Hendrik maakt plannen om vanuit Sicilië het Byzantijnse rijk te veroveren. Hij neemt echter genoeg met een door huwelijk verkregen nauwe band. Zijn broer Philips van Zwaben is verloofd met Irene, de dochter van de keizer van Byzantium, Isaäk II Angelus. De koningen van Armenië en van Cyprus worden Hendriks vazallen. Dan begint Hendrik Duitsland, zijn bezittingen in Italië, en Sicilië aaneen te smeden tot een brede basis voor een erfelijk Hohenstaufen-rijk.

Het pausdom beziet met ontzetting de grandioze plannen der Hohenstaufen. Het keizerlijke territorium in het Noorden en het Siciliaanse rijkdeel in het Zuiden omringen de paus. Een politieke tangbeweging kan hem tot een vazal van de dynastie der Hohenstaufen reduceren. Dat mag niet gebeuren. De paus mag niet in Midden-Italië geïsoleerd worden, zo redeneert het pausdom. Deze tegen elkaar indruisende doelstellingen en de filosofische geschilpunten tussen de Duitse keizers en het pausdom zullen het stramien van de beslissende worsteling bepalen.

De jaren 1197-1254: Ondergang van de dynastie der Hohenstaufen. Na Hendriks dood wordt Duitsland tien jaar lang door burgeroorlog geteisterd. Eindelijk wordt op 4 oktober 1209 door paus Innocentius III in Rome een keizer gekroond. Zijn naam is Otto IV. Eind november 1210 wordt Otto geëxcommuniceerd. Frederik II wordt tot tegenkoning gekozen en tenslotte in het jaar 1215 tot keizer gekroond.

In het voorafgaande jaar heeft Frederiks bondgenoot, Philips II Augustus van Frankrijk, bij Bouvines de legers van keizer Otto IV en diens bondgenoten verslagen. In 1215 heeft de paus slechts een *de jure* goedkeuring aan een *de facto* bestaande situatie.

Frederik II is echter niet in Duitsland geïnteresseerd; hij bezoekt het slechts zelden en doet dan vergaande concessies aan de Duitse vorsten. Hij is een megalomaniak, een grootheidswaaninnige die zichzelf beschouwt als de reïncarnatie van de Romeinse keizers en begiftigd met messiaanse kwaliteiten. Dat beweert althans de door hem en door zijn adviseurs geïnstigete propaganda. Zowel Frederik II als zijn hofhouding trekken parallellen tussen zijn leven en dat van Christus.

Ten einde zijn politieke filosofie een rationele basis te geven, bedient Frederik zich van de metafysica van Aristoteles. Het oude Romeinse denkbild van universele heerschappij van vrede en gerechtigheid binnen de omringing van een totalitaire staat wordt aanvaard. Geen wonder dat Frederik door de Nazi's van de jaren '20 en '30 zal worden verafgodd!

Maar Frederik is tevens de eerste moderne humanist. Hij is een politicus en wetgever van de eerste orde, bekwaam krijgsman, wetenschappelijk onderzoeker, humanist en reli-

gieus scepticus. Hij vestigt centra van onderwijs en cultuur in Zuid-Italië. Ook toont hij voorliefde voor de hoofse manieren, kleding en idealen van de Byzantijnse keizer. Frederik is zowel hoffelijk als arrogant en, zoals een historicus hem zal noemen, „een astroloog met de geest van een rationeel Renaissance-denker”.

Frederik II wordt in 1239 door paus Gregorius IX (1227-1241) in de ban gedaan en tot ketter verklaard. De paus roept zelfs op tot een kruistocht tegen Frederik, die door Gregorius wordt bestempeld als de personificatie van de antichrist. „Uit de diepten van de zee rijst het beest op”, roept Gregorius uit, „vol met godslasterende namen ... aanschouw het begin, het midden en het einde van dit beest, Frederik, de zogenaamde keizer”.

Maar Frederik geeft lik op stuk. Hij noemt Gregorius de antichrist.

Dit alles vormt de climax van een heftige worsteling tussen Frederik en het pausdom. Het is een conflict dat jaren daarvoor een aanvang nam, tijdens de regering van Innocentius III (1198-1216), die Frederik tot keizer had gekroond.

Innocentius was aangevangen met de uitvoering van een pauselijk programma om het imperium tot een willig werktuig van de paus te reduceren. Bij de omstreden verkiezing na de dood van Hendrik VI onthult Innocentius zijn denkbeelden: „De regeling van deze aangelegenheid behoort tot de feitelijke bevoegdheden van de Heilige Stoel, daar het de Heilige Stoel was die het rijk van het Oosten naar het Westen verplaatste, en omdat het diezelfde Stoel is die uiteindelijk de keizerlijke waardigheid toekent”.

De Duitsers zijn evenwel niet de enigen die vazallen van de kerk moeten worden. Vrijwel elke Europese natie wordt door Innocentius bedreigd dan wel omgepraat. „Geen koning kan gelukkig regeren,” aldus de paus, „tenzij hij ootmoedig Christus' plaatsvervanger op aarde dient ... Vorsten regeren over het lichaam, maar priesters regeren tevens over de ziel”. Zelfs de koning van Engeland moet „aan onze Heer, aan paus Innocentius en diens opvolgers, ons gehele koninkrijk Engeland en ons gehele koninkrijk Ierland afstaan en die als pauselijke leengoederen beheeren”. Betuigingen van leenmanstrouw aan de paus komen van koning Peter

II van Aragon, van Polen, Hongarije, Wolhynië, Servië, Kroatië en Bulgarije.

Innocentius beschouwt zichzelf als de nieuwe priester-koning Melchizedek. Hij is zowel leider van de christenheid als van het imperium. De koningen der aarde zijn slechts zijn vazallen. De paus beweert de God van de keizer te zijn: *Papa est Deus imperatoris*. Frederik heeft zijn antwoord op de pauselijke aanspraken op de almacht gereed: het *imperiaal messianisme*. Het imperium is een goddelijke instelling; de keizer wordt rechtstreeks door God aangesteld. Alles wat met de keizer verband houdt is heilig.

Het conflict tussen Frederik en Innocentius blijkt onoplosbaar. Pausdom en keizerrijk zijn in een dodelijke strijd gewikkeld. In weerwil van de te hulp geroepen theologie en filosofie zijn de problemen politiek en werelds van karakter. De koningen van de aarde mogen dan zogenaamd de vazallen van de paus zijn, maar de bisschop van Rome kan zich zelfs niet op de trouw van zijn eigen stad verlaten. Met angst beziet hij de duidelijk aanwezige mogelijkheid een keizerlijke bisschop te zijn in Rome — de ondergeschikte van een keizer wiens hoofdstad Aken kan zijn of erger nog, Rome zelf.

Dit rijk der Hohenstaufen, met bases in zowel Sicilië en Toscane als in Noord-Italië, boezemt de politici van het pauselijk hof de grootste vrees in. Voeg daarbij Frederiks eigen grootscheepse plannen, en de paniek van het pausdom wordt verklaarbaar. Achtereenvolgende pausen nemen dan ook het besluit de dynastie der Hohenstaufen te vernietigen.

In 1250 sterft Frederik ten slotte, uitgeput door oorlog, voortdurende conflicten en verraad. Zijn zoon Hendrik was reeds in 1242 gestorven, als gevangene van zijn vader, en wel op grond van zijn aandeel in de opstand van de Lombarden in 1234. Maar het is niet voldoende dat Frederik nu dood is; het gehele geslacht Hohenstaufen moet worden uitgeroeid.

Koenraad IV stelt zich krachtig teweer tegen het pausdom, maar sterft voortijdig in 1254. Zijn zoon Konradijn blijft als erfgenaam van de nu vakante troon achter.

De Franse paus Urbanus IV (1261-1264) voert Karel van Anjou, broeder van Lodewijk IX van Frankrijk ten tonele om in Sicilië de strijd aan te

binden met Frederiks onwettige zoon Manfred. Op 26 februari 1266 wordt Manfred in de slag bij Grandella door Karel verslagen en laat daarbij het leven.

Nu is alleen nog Frederiks kleinzoon, de 15-jarige Konradijn over. Vanuit Zwaben trekt hij tegen Rome op waar hij in juli 1268 triomfantelijk binnentrekt. Hij verliest de slag bij Tagliacozzo (23 augustus 1268), weet te ontsnappen, maar valt uiteindelijk in handen van Anjou. Beschuldigd van hoogverraad, wordt hij ter dood veroordeeld. Met althans de stilzwijgende instemming van paus Clemens IV wordt zijn executie bevolen, en op 29 oktober van hetzelfde jaar wordt hij in Napels onthoofd. Europa is geschokt. De gehele Duitse dynastie der Hohenstaufen is door het pausdom en de Fransen uitgeroeid.

De jaren 1254-1273: Het Interregnum. Reeds enige tijd heeft het rijk geen centraal gezag gekend. Er ontstaan elkaar bestrijdende partijen, die verwarring in het rijk veroorzaken. De vorsten bevestigen en versterken hun macht. Het is de „*kaiserlose, schreckliche Zeit*”.

De dertiende-eeuwse Duitse theologen en intellectuelen zijn vervuld van het zwartste pessimisme. Opnieuw schijnt het Heilige Roomse Rijk ten dode gedoemd. Met angst en beven wordt de komst van de antichrist tegemoet gezien.

Na een van zijn donkerste uren zal het Heilige Roomse Rijk echter nog eenmaal herrijzen. Maar nu zal de opzet kenmerkende nieuwe trekken vertonen. En voordat de invloed van het rijk zich in de zaken van de wereld kenbaar maakt, zullen er nog vele tientallen jaren van religieuze verwarring, twisten en oorlog voorbijgaan.

De jaren 1273-1438: Het veranderende aanzicht van Europa. In 1273 wordt de Oostenrijker Rudolf van Habsburg tot koning gekozen. Op 24 oktober wordt hij in Aken gekroond. Het „verschrikkelijke, keizerloze tijdperk” was ten einde, hoewel Rudolf niet in Rome tot keizer wordt gekroond. Ofschoon hij begint met pogingen de keizerlijke invloed te herstellen, zal het rijk niet voor het einde van de vijftiende eeuw weer de grote rol spelen die het eens had.

Frankrijk en Engeland zijn bezig zich tot machtige, gecentraliseerde naties te ontwikkelen. Intussen wordt het Duitse rijk wat zijn politieke opzet betreft voortdurend zwakker.

Konradijn, de laatste der Hohenstaufen, hoort in 1268 te Napels het doodvonnis tegen zich uitspreken. Twaalf jaar daarvoor had de dynastie de keizerskroon verloren en de aard van het keizerrijk was inmiddels radicaal gewijzigd. Duitsland was bezig de vorm van

een losse statenbond aan te nemen. Het rijk dat Karel de Grote voor ogen stond en dat door Otto de Grote hersteld werd, lag in puin. De periode die hierop volgde, werd de „kaiserlose, schreckliche Zeit“ genoemd.

In de jaren na 1270 nemen de bevolkingsgroei en de inflatoire hoogconjunctuur geleidelijk af. Noordelijk van de Alpen verzinkt Europa in een langdurige depressie, die tot het midden van de vijftiende eeuw zal aanhouden. De historicus Norman F. Cantor zal 700 jaar later schrijven: „Deze gebeurtenissen kenmerken de jaren zeventig van de dertiende eeuw als de laatste grote scheidslijn in de geschiedenis der middeleeuwen. Zij luiden een catastrofale periode van verval en geweld in, die een halve eeuw zal aanhouden en waaraan niet voor het laatst van de vijftiende eeuw een einde zal komen.”

In 1325 zal de intellectuele, morele en godsdienstige orde van de middeleeuwse beschaving ineenstorten. Het belangrijkste werk van de 13e-eeuwse Franse literatuur, het tweede deel van de *Roman de la Rose* demonstreert de ontevredenheid met wat zich daarvoor heeft afgespeeld — en met

wat er in die dagen gebeurt. „De gehele wereld is dermate gedegene-reerd”, zegt de auteur Jean de Meung, „dat zij de liefde te koop aanbiedt . . . Heel Europa”, zo constateert hij, „wordt overwoekerd door slechte geestelijken, die alleen maar prediken om gunsten, eer en rijkdom te vergaren . . .”

Onder Bonifacius VIII (1294-1303) wordt de pauselijke macht door de Franse monarchie uitgehold. Dat de aanspraken op oppermacht van de paus niet worden erkend, blijkt duidelijk uit de extravagante pretenties waartoe Bonifacius noodgedwongen zijn toevlucht zoekt. In het jaar 1300 zit hij ten aanschouwen van een grote schare pelgrims op de troon van Constantijn, uitgedost met zwaard, kroon en scepter. „Ik ben Caesar!” roept Bonifacius uit. „Ik ben de keizer!”

Maar de volkeren van Europa luisteren niet langer. De zuiver we-

reldlijke en nationalistische staten zoals Frankrijk en Engeland remplacieren voor het moment de voormalige godsdienstige eenheid van Europa. Politiek gezien is Duitsland een gedemoraliseerde pigmee, die niet werkelijk Europa als geheel vertegenwoordigt.

Intussen wordt Europa in 1348 en 1349 door de Zwarte Dood geteisterd. Het is de meest verwoestende epidemie die Europa ooit gekend heeft. Sommige historici schrijven de pest een enorme betekenis toe met betrekking tot de maatschappelijke orde. Naar schatting vijftiendertig miljoen Europeanen vonden de dood.

In Bohemen leiden het proces tegen de godsdienstige leider Johannes Huss (ca. 1370-1415) en diens dood op de brandstapel tot de Boheemse opstand en de hussietenoorlogen (1415-1436). De boekdrukkunst wordt uitgevonden, grote steden beginnen zich te ontwikkelen, de eeuw der ontdekkin-

De paus die tijdens de middeleeuwen het meest van zich liet horen, was de eierzuchtige en onbuigzame Innocentius III, die vooral bekend staat om zijn uitspraken inzake het gezag van de kerk over de staat. Zijn theorie kwam erop neer dat geen koning of keizer zonder

pauselijke toestemming mag regeren. Volgens hem was de kerk de hoogste macht op aarde. Hij was ook van mening dat elke ketterij als een misdaad moest worden beschouwd en met geweld onderdrukt diende te worden.

gen is in volle opkomst en er dient zich een nieuw humanisme aan. De Renaissance staat op het punt haar grootste ontwikkeling te bereiken.

Het pausdom, dat in het jaar 1250 de keizer nog aankon, vecht reeds in 1300 voor zijn naakte bestaan. De eerste dolkstoot komt in 1303. De Franse koning Filips IV is één dergenen die niet bepaald gelukkig is met de pauselijke aanspraken op universele suprematie. In het bijzonder wil hij zowel de geestelijkheid als de kerkelijke bezittingen belastingen opleggen, om daarmee een oorlog tegen Engeland te financieren. Wanneer Filips weigert de nieuwe belastingwetten te herroepen, vaardigt paus Bonifacius VIII in 1302 zijn befaamde *Unam Sanctam* uit. In deze wet maakt hij Filips de Schone duidelijk dat „het wereldlijk gezag dient te worden onderworpen aan het geestelijke”.

Filips, zeker van zichzelf in de wetenschap Frankrijk en de adel achter zich te hebben, beschuldigt Bonifacius van elke denkbare misdaad. Vervolgens roept hij een Staten-Generaal bijeen om over Bonifacius te oordelen en zich van hem te ontdoen. Wit van woede stelt Bonifacius een bul op, waarin koning Filips in de ban wordt gedaan en geheel Frankrijk onder pauselijk interdict zou komen.

Maar Filips is geen Frederik II; Frankrijk is geen Duitsland; en 1303 is geen 1250. Filips broedt een complot uit om de paus, alvorens deze zijn banvloek kan uitspreken, te ontvoeren. Van dit moment af is het pausdom aan de genade van de Franse monarchie overgeleverd.

Twee jaar later is het Filips die ervoor zorgt dat er een Fransman op de pauselijke troon komt. Het is Clemens V (1305-1314) die na een

vierjarige zwerftocht zijn zetel vestigt in Avignon, een pauselijke enclave in Zuid-Frankrijk. Deze zogenoemde Babylonische ballingschap van de pausen duurt tot 1377.

De chaos in de R.K. Kerk zet zich voort in het Westers Schisma (1378-1417). Franse kardinalen kiezen tegenpausen, die te Avignon resideren, terwijl anderen in Rome zetelen. De breuk wordt eerst geheeld wanneer het concilie van Konstanz zowel paus als tegenpaus afzet en eindelijk een paus kiest die door iedereen wordt aanvaard: Martinus V (1417-1431).

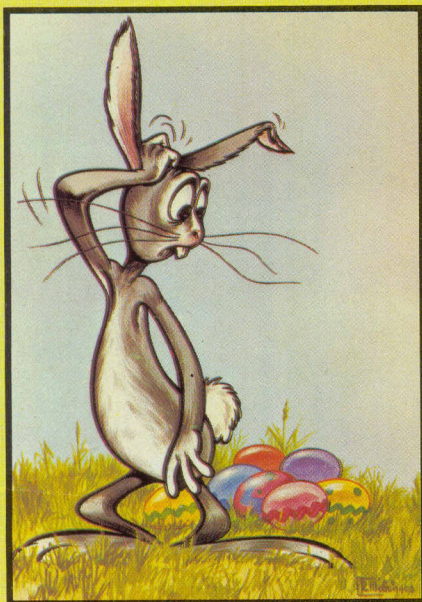
De waardigheid van de Heilige Stoel is voor een deel hersteld. Intussen bevindt het Duitse rijk zich aan de vooravond van een nieuwe herleving onder de Oostenrijkse Habsburgers. Nogmaals zal het Heilige Roomse Rijk tot het toppunt der Europese macht stijgen — maar in een verrassend andere gedaante. □

wat u kunt doen...

van pas komende tips voor u en uw gezin

• Paaseieren, paashazen en geloofwaardigheid van ouders

Wat hebben eieren met hazen te maken? Wat hebben hazen met Pasen te maken? En wat hebben eieren, hazen en Pasen met de geloofwaardigheid van ouders te maken? Kunt u die vragen beantwoorden? Waar wij op willen wijzen, is dat tegenwoordig, in een tijd waarin de geloofwaardigheid van vrijwel alles in twijfel wordt getrokken, veel ouders niet beseffen dat hun kinderen ook aan hun geloofwaardigheid kunnen gaan twijfelen. Dit geldt des te meer wanneer ouders de kinderen iets als waarheid voorhouden wanneer dat in feite niet het geval is. De mythe van paashaas en paaseieren is maar één

Robert McGuinness

voorbeeld. Andere alledaagse mythen die we dikwijls onschuldig, aardig of leuk „voor de kinderen” vinden zoals Sinterklaas, de ooievaar, Klaas Vaak en zelfs de boeman, kunnen ertoe bijdragen een geloofwaardigheidskloof tussen ouders en kinderen te creëren. Hoe voelde u zich toen u als kind pijnlijk getroffen werd toen u erachter kwam dat Sinterklaas niet bestond?

Vergeet niet dat als u een klein kind vertelt dat de maan van Limburgse kaas gemaakt is, hij dat waarschijnlijk zal geloven, tenminste totdat hij achter de waarheid komt.

Wat is de moraal? Vertel de kinderen geen verdichtelsels. Vertel hen in eerste instantie de waarheid. Hier hoort ook onder dat u uw kinderen de waarheid vertelt als er gevraagd wordt waar de baby's vandaan komen, een vraag waardoor ouders dikwijls in verlegenheid worden gebracht. Natuurlijk moet die voorlichting, afhankelijk van hun leeftijd, de kinderen in begrijpelijke taal en op zo'n manier gegeven worden dat het voor hen bevattelijk is. Door dit te doen voorkomt u dat ze later heel veel moeten afleren. Het is veel eenvoudiger, iets meteen goed te leren, dan

later een verkeerde opvatting te moeten herzien en dan pas de waarheid te leren.

• Gevaren bij noodverwarming

In sommige gezinnen probeert men de kou te verdrijven en tevens brandstof te besparen door zijn toevlucht te nemen tot alternatieve of onbekende verwarmingsbronnen. In sommige gevallen met tragische gevolgen.

Volg de raad op die door brandbeveiligingsmensen wordt gegeven:

Wees voorzichtig bij het gebruik van verplaatsbare verwarmingsbronnen. Zorg ervoor dat u de plaatselijke voorschriften opvolgt die erop betrekking hebben. Als de oorspronkelijke gebruiksaanwijzing zoekgeraakt is, win dan wat het gebruik ervan aangaat raad in bij de brandweer of bij bouw- en woningtoezicht in uw gemeente. Houdt draagbare kachels e.d. vooral goed uit de buurt van brandbare materialen zoals gordijnen, gestoffeerde meubels, handdoeken, kleding en beddegoed.

Het allerbelangrijkste is dat u uw gezond verstand gebruikt en u houdt aan de officiële voorschriften als u maatregelen neemt tegen de kou. Doe liever een trui of jas aan als dat nodig is, dan dat u op de gevaarlijke toer gaat door van het normale afwijkende verwarmingsbronnen te gebruiken of door veiligheidsvoorschriften te overtreden.

• Benzine is gevaarlijk goedje

Degenen die de afgelopen maanden benzine hebben gehamsterd en daar in garage of schuurtje nog een hoeveelheid van hebben overgehouden, misschien in minder daarvoor geschikte flessen of plastic jerrycans, hebben er vaak geen weet van dat ze met een hoogst explosieve stof te maken hebben. Benzine is n.l. een zeer vluchtige vloeistof, wat betekent dat de vloeistof voortdurend damp afgeeft die zich met de lucht tot een bijzonder explosief mengsel verbindt. De explosieve benzinedamp kan zich over een grote afstand verspreiden en zal bij contact met een ontstekingsbron exploderen. Vindt de explosie plaats in een besloten ruimte zoals in een huis of in een garage, dan zal dit een grote verwoesting veroorzaken en zelfs mensenlevens kunnen eisen. Een ontstekingsbron is gewoonlijk een kachel, een waakvlam, of een brandende sigaret, maar zelfs het starten van een motor of de vonken die bij het aan- of uitdoen van het licht in de schakelaar veroorzaakt worden, zijn voldoende om een explosie te veroorzaken.

— Patrick A. Parnell
Dick Gagel

(Vervolg van pagina 1)

wereldvermaarde Aswan-dam. Dr. Kissinger had ongeveer dezelfde tijd zijn laatste onderhoud met president Sadat in diens „winterverblijf” in de nabijheid van de dam. De afgelopen twee à drie dagen werd daar de laatste hand gelegd aan de voorwaarden van de Israëliisch-Egyptische troepenscheiding waarvoor dr. Kissinger verscheidene keren tussen Aswan en Jeruzalem heen en weer moest reizen.

Ik ben de afgelopen twee dagen in zowel Aswan als in Jeruzalem geweest. Dr. Kissinger heeft een tijdelijke „permanente” vredesregeling tussen Israël en Egypte tot stand gebracht. Ik zet me in voor een ware PERMANENTE WERELDVREDE die eeuwig zal duren — door het ophanden zijnde herstel op aarde van Gods heerschappij!

„Permanente” vrede door de mens bewerkstelligd is nooit een lang leven beschoren geweest. De vrede die ik verkondig — die van het ware evangelie dat gedurende bijna 1900 jaar niet aan de gehele wereld werd verkondigd — die zal wérkelijk duurzaam zijn! Er zal dan ware vrede — en geluk — heersen!

Eergisteren verkondigde ik die ophanden zijnde vrede aan keizer Haile Selassie tijdens mijn tweede privé-onderhoud met hem. Hij gaf toe dat, hoewel we alles in het werk moesten stellen om vrede te verwezenlijken en het menselijk welzijn te bevorderen, dat indien de mensheid zich niet wil verbeteren en gaan leven volgens de wijze die vrede tot gevolg zal hebben, de Schepper-God spoedig in zál grijpen en ons door bovennatuurlijke macht wereldvrede op zal leggen.

Wij staan nu op het punt in Caïro te landen. Ik zal dit verslag later voortzetten.

Caïro

Het voorgaande schreef ik aan boord van ons vliegtuig. Ik begon ermee tijdens het taxiën op het vliegveld bij Luxor en ging ermee verder tijdens onze vlucht naar Caïro.

Waarom is het noodzakelijk deze nieuwe deuren te openen?

Ik heb nu diverse keren rond de wereld gereisd. Ik kan zien hoe onze wereld ervoor staat. Ik zie wat de meesten van onze lezers niet kunnen zien. Ik zie dingen die u zich zou moeten aantrekken.

Ik zie verpauperde, uitgeteerde, zieke en de hongerdood nabij zijnde mensen, levend in de grootste smerigheid, vaak zonder een dak boven hun hoofd. Hun aantal loopt in de miljoenen. De verpauperde analfabeten vormen *meer dan de helft* van de wereldbevolking. Wekt dat geen medelijden bij u op? Dat zou het wel moeten doen. Ik word er erg door bewogen.

Heeft u gelezen over de verschrikkelijke droogte en hongersnood in Ethiopië, waarbij duizenden van honger zijn omgekomen? Heeft dat u bewogen? Toen de heren Rader en Gotoh en ikzelf voor de tweede keer voor een particuliere audiëntie door

heid niet wil veranderen, zal God ingrijpen en ons vrede opleggen”.

Zevenenveertig jaar geleden kreeg ik de schok van mijn leven. Ik vond in de Bijbel iets dat de wetenschap niet bij machte was gebleken uit te leggen of te bevatten. Iets dat geen enkele godsdienst had onthuld. Iets dat hoger onderwijs niet onderwezen heeft, omdat het het noch kent noch begrijpt. Het is iets waarvan geen enkele regering weet heeft, n.l. DE WEG NAAR WERELDVREDE, de weg naar vrede tussen zowel enkelingen als tussen gezinnen, groepen en volken.

Ik was letterlijk met stomheid geslagen toen ik erachter kwam dat wat geacht wordt de christelijke godsdienst te zijn, haar religie en leer niet uit de Bijbel haalt. Het scheen me totaal ongelooflijk toe, maar hier, in de Bijbel, toen ik het stof van de bladzijden had weggeblazen en er

„Zevenenveertig jaar geleden kreeg ik de schok van mijn leven . . . Ik was letterlijk met stomheid geslagen toen ik erachter kwam dat wat geacht wordt de christelijke godsdienst te zijn, haar religie en leer niet uit de Bijbel haalt.”

Haile Selassie werden ontvangen, was de keizer ernstig gestemd en ten zeerste hierover bekommerd. Elk van ons verzocht hem of hij onze persoonlijke bijdrage wilde aannemen, in bedragen van vier cijfers elk.

„Ik aanvaard het omdat ik weet dat het uit het hart komt”, zei de diepbewogen keizer.

We spraken over het Koninkrijk Gods. De meeste mensen weten niet wat die woorden betekenen. Ik zei: „De toestanden in de wereld razen voort naar de climax van al het kwaad dat de mensheid zich op de hals heeft gehaald. Heel spoedig zal de almachtige God tussenbeide komen om met bovennatuurlijke MACHT de heerschappij over ALLE VOLKEN tot zich te nemen en de wereld vrede op te leggen!”

„Wijzelf moeten alles doen waartoe wij in staat zijn om de toestanden te veranderen en te verbeteren”, antwoordde hij, „maar indien de mens-

werkelijk in begon te lezen, zag ik met mijn eigen ogen feiten en leerstellingen waarvan het traditionele christendom in vele gevallen precies het tegenovergestelde leert.

Vroeger had ik enquêtes ingesteld om uit te vinden wat er onder de mensen leeft. Ik had het kwaad en de euvels gezien waar de mensheid onder lijdt. Ik vroeg mezelf af *waarom* dit allemaal zo moest zijn. Waarom konden de mensen, met een verstand dat tot bijkans alles in staat is, niet in vrede en geluk met elkaar leven?

De wetenschap heeft het nooit uitgelegd.

Het onderwijs heeft nooit de reden gegeven.

Geen enkele religie heeft ooit de oplossing onthuld noch de kwalen en euvels verholpen.

Geen enkele regering heeft ooit de WEG naar wereldvrede gevonden!

Hoe komt dat?

Ik vond het antwoord in de Bijbel.

Het heeft er altijd al ingestaan — duizenden jaren lang.

Hoe komt het dat men het over het hoofd heeft gezien? Wás het wel over het hoofd gezien of was het opzettelijk *verworpen* door een opstandige mensheid?

De Schepper onthulde de levenswijze die onze eerste ouders die Hij geschapen had, vrede, geluk, voorspoed en *eeuwig leven* zou bezorgen. Maar zij verwierpen de waarheid die Hij openbaarde. Zij kwamen in opstand tegen zijn wegen. En wij, hun kinderen, hebben die sindsdien eveneens verworpen. Tweeduizend jaar geleden werd Jezus Christus door God naar deze aarde gezonden om geboren te worden uit een maagdelijke menselijke moeder, verwekt door de almachtige God, waardoor Hij zowel menselijk als goddelijk was. God stuurde Hem naar de aarde als een boodschapper met een goddelijke

De mens is EGOCENTRISCH. Dáár zit 'm de kneep. De mens kan het niet hebben dat er gezag over hem wordt uitgeoefend. Dát is de reden! De mens wil vrede stichten door het anderen te ontnemen! Daar wringt de schoen! De mens stelt geen belang in het welzijn van anderen — dát is de reden!

Hoe staat het met u?

Gaat het welzijn van anderen u ter harte? Wérkelijk? Heeft u een opofkerende gezindheid jegens anderen?

God opende mijn ogen voor waarheid die zin heeft. God stelt werkelijk belang in ons en Hij wil dat u zich het lot van anderen aantrekt. Hij dwong mij me aan Hem te onderwerpen en betrokken te raken met anderen. Hij riep mij en koos mij uit om deze boodschap als een getuigenis aan de wereld te brengen.

Hij zet nu deuren open die toegang geven tot staats- en regeringshoofden

wijs of hedendaagse wetenschap. Het is zuivere waarheid!

Dat is de reden waarom de eeuwige God momenteel deze vele deuren voor mij openzet. Dat is de reden waarom God het zo leidt dat ik mij mag verheugen in de wonderbaarlijke gunst van zoveel regeringsleiders, de mensen die de hoogste regeringsposities bekleden! Daarom sta ik door Gods toedoen bij hen in aanzien zodat wanneer ik zijn boodschap aan hen breng, zij met respect naar mij luisteren!

Jarenlang heb ik geprobeerd de wereld via de radio met deze boodschap te bereiken. In Amerika, Canada en Australië kon de boodschap met kracht en op steeds grotere schaal verkondigd worden. Wij moesten evenwel nog leren dat dit massamedium in vele andere landen aan de regering voorbehouden blijft. Ik probeerde radiotijd te kopen van zenders in kleinere landen die zich vlak over de grens van landen als de Volksrepubliek China, India en Rusland bevonden, maar de boodschap bereikte deze landen niet effectief.

De regeringsleiders van vele landen hebben zeggenschap over wat de bevolking te weten mag komen.

Wanneer ik Gods boodschap overbreng aan de mensen aan de top van die landen, dan breng ik die boodschap over aan hen die de VERANTWOORDELIJKHEID voor het gehele land dragen.

Meer en meer deuren worden momenteel geopend. Het uitdragen van Gods boodschap is vandaag het allerbelangrijkste werk op aarde. En dat werk wordt uitgevoerd! □

Indien u meer wilt weten over de wijze waarop de mensen in de nabije toekomst zullen leven en geregeerd worden door de heerschappij die God op aarde zal instellen, schrijf ons dan om een gratis exemplaar van ons boekje DE IDEALE WERELD VAN MORGEN — EEN BLIK IN DE TOEKOMST. Het bevat de meest hoopvolle vooruitzichten die u ooit gelezen heeft. Ons eveneens gratis boekje WAARTOE BENT U GEBOREN? zet het doel van ons menselijk bestaan hier op aarde uiteen en de wijze waarop u zich voor een taak in die wereld van morgen kunt voorbereiden.

„De regeringsleiders van vele landen hebben zeggenschap over wat de bevolking te weten mag komen. Wanneer ik Gods boodschap overbreng aan de mensen aan de top van die landen, dan breng ik die boodschap over aan hen die de verantwoordelijkheid voor het gehele land dragen.”

boodschap aan de mensheid! Die boodschap was dezelfde geopenbaarde waarheid die God ons eerste ouderpaar had onderwezen. Ook dit keer verwierp de gehele mensheid het!

Na de eerste eeuw van onze jaartelling werd die boodschap — dat evangelie — niet langer aan de wereld verkondigd. Die boodschap zet uiteen waarom we tegenwoordig zulke schrikbare toestanden rondom ons zien!

Waarom verwierp de mens die boodschap — dat evangelie — dat goede nieuws van het Koninkrijk Gods — die *levenswijze* afkomstig van God? Waarom heeft de mensheid gerebelleerd tegen hun Schepper, tegen de levenswijze die tot vrede, geluk, vreugde, overvloed en eeuwig leven leidt.

Dat zal ik u vertellen. De Bijbel onthulde mij de reden. Dit Boek zal het ook ú laten zien, tenzij u zich tegen uw Schepper verzet!

over de hele wereld. Hij zendt mij met zijn boodschap van liefde naar degenen die door hun positie een grote invloed uitoefenen op het denken van hun landgenoten!

Boodschap van *liefde*, zei u?

Wat is „liefde”? Liefde is een naar buiten gerichte bezorgdheid voor het welzijn van anderen! Liefde is dankbaarheid jegens onze Maker voor de zegeningen die Hij over ons uitgiet — als wij er maar voor openstaan! Liefde is overgave en gehoorzaamheid aan onze Maker — dankbaarheid voor zijn goedheid en genade betoond jegens de mensheid. Liefde is bezorgd zijn over deze schrikwekkende omstandigheden die een opstandige mensheid zichzelf op de hals heeft gehaald.

God heeft mij datgene onthult wat niet onderwezen wordt door — en daarom geen onderdeel uitmaakt van — om het even welke religie, regeringsvorm, instelling van hoger onder-

Wereldproblemen

„Steeds lees ik het blad *De Echte Waarheid* met volle aandacht. De actuele onderwerpen die daarin worden vervaet boeien mij van begin tot einde.

„In het novembernummer van uw blad komt o.a. het artikel 'Verontrustende toename van echtscheidingen vormt ernstige bedreiging van de VS en de westerse wereld' voor, dat mijn geest bevangen houdt, temeer waar ik met vele anderen over soortgelijke problemen een debat mocht hebben. Ik beschouw dan ook dit artikel als een leidraad wanneer ik met iemand van gedachten wissel over dergelijke problemen.

„Gezien het leerrijke en waardevolle karakter van uw blad wil ik dan ook steeds gebruik maken van de daarin vervatte ideeën.”

R.B.,
Suriname

„Op buitengewoon verhelderende wijze belicht u de politieke en economische situaties in de wereld en geeft een duidelijk beeld van de problematiek van onze samenleving.

„Het belangrijkste echter is dat u de onderwerpen behandelt vanuit een bijbels standpunt en duidelijk laat zien dat de Bijbel een reëel boek is.

„Het artikel 'De komende oliecrisis' [mei 1973] is door verschillende van mijn collega's erg gewaardeerd, en enkelen van hen zouden graag uw blad toegezonden krijgen.”

T.v.d.G.,
Rotterdam

„Voor de eerste maal kreeg ik van een kennis *De Echte Waarheid* in handen. Ik moet helaas zeggen dat ik niet eens wist dat het bestond, en ongetwijfeld zijn er dat velen met mij.

„Lang heb ik gezocht naar zo'n blad dat onverbloemd de waarheid vertelt en meewerkt de waarheid te vinden.

„Als ik in uw decembernummer lees wat uw William F. Dankenbring schrijft over 'Wat verstaat u onder zonde?' gaan mijn ogen plotseling zien waar ik zo vaak aan ben voorbijgelopen.

„'Is dit de eindtijd?' over Hiroshima, het begin en waarschijnlijk nog niet eens het einde-tijdperk van een leven van angst, is iets waar vaker op gewezen moet worden.

„U schrijft artikelen die mij ontzag inboezemen over het bestaan van wereld en mensheid, wat toch nooit vernietigd mag worden. De vrucht van de geest moet liefde zijn, en geen haat en tirannie.”

W.H.T.,
Weert

„Naar aanleiding van het artikel 'Kunnen Rusland en de VS werkelijk samenwerken?' [Oct. 1973] het volgende:

„In Korea, in de oorlog tussen India

wat onze lezers schrijven

en Pakistan, in Vietnam, in het Midden-Oosten — overal in feite waar er de laatste tijd problemen zijn geweest, heeft het grootste deel van Europa (en zeker heel Oost-Europa) zich geschaard aan de zijde der tegenstanders van Amerika. Vroeger dacht ik gewoonlijk dat Amerika gelijk had, maar ik ben enigszins van gedachten veranderd en ik moet het nu eens zijn met het merendeel van de kritiek, het vraagstuk in het Midden-Oosten uitgezonderd. Ik denk dat Amerika zo bang was voor het communisme dat er dikwijls verkeerd gehandeld werd in de naam van de 'democratie'. Ik moet er echter meteen aan toevoegen dat als ik een keuze moest maken tussen de Amerikaanse en Russische levenswijze, ik zeker de eerste zou kiezen. In Amerika is de vrijheid van het individu nog steeds een realiteit en ik denk dat het altijd zo zal blijven.

„Ik wilde dat de wereldberoemde persoonlijkheden, zoals Jane Fonda, die hun vaderland zo openlijk bekritisieren, konden zien welke uitwerking hun woorden in Oosteuropese landen hebben, waar de mensen alleen maar dergelijke kritiek te horen krijgen. Voor hen is het buitengewoon goede propaganda. Ik ben het trouwens met veel wat Jane Fonda zegt eens, maar ik wil dit niet bekendmaken, omdat in landen waar men alleen maar één kant van een vraagstuk te horen krijgt, het gewoonweg niet fair is nog meer aan de kritiek toe te voegen. De Jane Fonda's in Amerika en elders zouden het vreselijk vinden als zij ooit in de landen die zij zo schijnen te bewonderen, zouden moeten leven. In de eerste plaats zouden zij hun vrijheid van spreken die zij nu als vanzelfsprekend aanvaardden, meteen verliezen.”

Mevr. C.P.,
Joegoslavië

Emancipatie

„Dat artikel 'Heeft God het op de vrouw gemunt?' in uw editie van november 1973 vond ik erg interessant. Wat ik me afvraag is: waarom moeten de feministen, Dolle Mina's, etc. zo hard schreeuwen dat ze geëmancipeerd zijn? Als ze het werkelijk waren, dan zouden ze hun mond houden, en zich zó gedragen, dat iedereen zou weten hoe zij over bepaalde wantoestanden denken. En dan zou zelfs de grootste conservatief ze respecteren.

„Verder wilde ik ook nog die twee boekjes aanvragen: *The New Feminism — Have Women Ever Really Had Their Rights?* en *Echte Vrouwelijkheid — een verloren kunst?*”

Mej. G.E.R.,
Nw. Nickerie, Suriname

O oplossingen

„Ik heb diepe bewondering hoe vele wereldomvattende problemen door uw tijdschrift worden uiteengezet. Als protestant doet het mij een genoegen te zien hoe u deze problemen aan de hand van de Bijbel tracht te analyseren. Vele oplossingen van deze problemen kunt u vinden in de Bijbel. De mens heeft dan ook de Bijbel nodig om daaruit te leren hoe de wereldomvattende problemen moeten worden aangepakt. Dit is nu wat ik in *De Echte Waarheid* vond.”

S.J.C.,
Nw. en St. Joosland

„Uw levensopvattingen kunnen door de meeste christenen, zowel protestanten als katholieken, aanvaard worden. Als katholiek vind ik uw magazine veel interessanter dan gelijkaardige katholieke tijdschriften die veel theorie inhouden. Uw blad is veel meer op de werkelijkheid gericht. Vooral artikels i.v.m. opvoeding en randproblemen genieten hier veel belangstelling. Ze houden de gulden middenweg tussen conservatisme en progressisme. Ik hoop nog lang uw blad te kunnen lezen.”

A.B.,
Poperinge, België

De Echte Waarheid

„Reeds enige jaren ontvang ik het maandblad *De Echte Waarheid*. Ik dank u daarvoor hartelijk. Hierdoor ben ik meer in de Bijbel gaan lezen en begrijp de inhoud daarvan nu veel beter, dank zij de service die u aan de lezers geeft door verspreiding van boekjes en brochures, waarin alles zo duidelijk wordt omschreven.”

Mevr. M. de H.,
Kamo, Nieuw-Zeeland

„Ik heb uw magazine nu zo'n vijf maanden gelezen. Mijn uiteindelijke reactie is dat ik het betreurd dat u volgens mij zoveel geconcentreerd pessimisme uitgeeft. Elke maand lees ik van dood en verderf, van droogte en verwoesting, en de grootste belediging kwam in het novembernummer, waarin ik een aanval op de Katholieke Kerk waarnam. Foto's van halfdode Afrikanen vallen bij mij niet in de smaak. Uw magazine bevat talrijke uitdrukkingen en ongunstige beoordelingen als de oude favorieten 'onrust', 'crisis' en 'explosief'.

„Ik stel het feit op prijs dat het doel van uw magazine werkelijk christelijk is, maar ik heb bezwaar tegen het steeds toenemende gebruik van angstaanjagende afbeeldingen en hopeloos afbrekende taal.

„Ik zal u dankbaar zijn als u mij uw magazine niet meer stuurt.”

John F.L.,
Dumfries, Schotland

BRANDPUNT

• Vrouwenemancipatie

Het onlangs in Engeland verschenen boek *The Female Woman* heeft een ware controversie ontketent met betrekking tot de vrouwenemancipatiebeweging. De Griekse schrijfster Arianna Stassinopoulos betwist de eis van de „Women's Lib” dat het gezin opgeheven dient te worden. Zij brengt naar voren dat de kinderen de eersten zouden zijn die hiervan zouden lijden.

Arianna Stassinopoulos, afgestudeerd aan Cambridge waar zij presidente van de Union was, is van mening dat de emancipatiebeweging „de vrouwelijke natuur aanvalt en onder het mom de vrouw te bevrijden, haar in feite tot slaaf tracht te maken”. Zij zegt dat de beweging elk verschil tussen mannen en vrouwen tracht weg te nemen. De beweging veracht moederschap en vrouwelijkheid, en beziet het gezin als een middel om de vrouw te onderdrukken.

Een gevaar voor de samenleving?

Arianna Stassinopoulos beschouwt de emancipatiebeweging niet slechts als een bedreiging voor de wijze waarop vrouwen leven en werken, maar ook voor de gemeenschap als een geheel. Zij verklaarde: „Als de Dolle Mina's hun zin krijgen, zullen wij een generatie van wezen hebben: kinderen van vrouwen die het zó druk hebben met de dingen die hen interesseren en met hun persoonlijke status, dat hun kinderen er het slachtoffer van zouden worden. Een samenleving die van mening is dat eigen haard en kinderen geen gelijkwaardige keus is en het in een of ander opzicht als inferieur beschouwt, is een uiterst zieke samenleving.”

De Dolle Mina's eisen kosteloze crèches voor dag en nacht, gratis abortus op verzoek en algehele gelijkheid voor vrouwen wat loon, scholing en sociale voorzieningen betreft. Ja, meer dan dat: „Wij willen de rollen van de sexen en de gehele structuur van de samenleving wijzigen”, zei een geestdriftige aanhangster van de beweging.

Een groot aantal Dolle Mina's wil niet alleen het gezin hervormen, maar eveneens de godsdienstige, educatieve, politieke, professionele en economische opzet van onze samenleving. Zij beweren dat in elk vlak van onze maatschappij tegen de vrouw gediscrimineerd wordt. Zij hebben geen ongelijk.

Het is een feit dat de vrouw meer dan eens het slachtoffer van de samenleving geworden is — uitgebuit, onderdrukt en niet in staat vervulling en werkelijk succes in het leven te vinden. Veel te veel vrouwen voelen zich

gefrustreerd, incompleet, leeg en ongelukkig. Maar volgens Arianna Stassinopoulos horen vrouwen de dominerende man hiervan niet de schuld te geven. „Naar mijn mening geven heel veel vrouwen ten onrechte mannen de schuld van hun ontevredenheid en frustratie; er is sowieso een heleboel frustratie en ontevredenheid in het leven.”

Ongelukkige huwelijken, echtscheidingen en een hoog percentage van pogingen tot zelfmoord, laten zien dat er ergens een oorzaak voor hun ongelukkig leven moet liggen. Er is nu eenmaal een oorzaak voor elk gevolg.

Er móet een oplossing zijn voor elk probleem. Toch schijnt niemand te weten wat de ware oplossing is. Het wordt tijd dat vrouwen zich goed bewust werden van hun rol in het leven. Waar ze ook over te klagen hebben, de ene oplossing die aangeboden wordt schijnt eruit te bestaan dat de vrouw buitenshuis een baan moet gaan zoeken. De uiteindelijke oplossing is echter niet carrière maken. Een groot aantal mensen in de vrije beroepen voelt zich ook gefrustreerd in hun leven en carrière.

Wat moet een vrouw doen om gelukkig te worden? Als het huishouden haar geen voldoening schenkt, moet zij dan elders vervulling en geluk trachten te vinden? Of zou het niet beter zijn, na te gaan wat eraan schort en thuis de toestand zodanig verbeteren dat succes gegarandeerd is?

De emancipatiebeweging kan geen oplossing bieden voor het probleem hoe een vrouw gelukkig kan worden. En de meeste andere mensen kunnen dat ook niet. Waarom niet? Omdat zij de bron waar de werkelijke oplossingen te vinden zijn niet raadplegen.

De Schepper-God, die ons als man en vrouw geschapen heeft, liet de vrouw niet in het ongewisse over haar rol. Hij heeft specifieke richtlijnen voor mannen én vrouwen gegeven. Hij verklaart hun doel in het leven in de Bijbel, maar de meeste mensen hebben dat doel nooit begrepen of er naar toe willen leven zo zij het begrepen.

God had geen rivaliteit tussen man en vrouw op het oog, waarbij de vrouw de man in alles beconcurrereert. Beide sexen werden voor een bepaald doel geschapen en toebedeeld met persoonlijke eigenschappen om elkaar te helpen en te dienen. Beide sexen dienen zich gezamenlijk voor te bereiden voor hun individuele aandeel in de heerschappij met Christus in de wereld van morgen.

Vrouwen kunnen meer te weten komen over wie en wat zij zijn en welke rol zij in de samenleving dienen te vervullen door ons gratis boekje te lezen, getiteld *Echte vrouwelijkheid — een vergeten kunst?* Als u de Engelse taal beheerst schrijf dan ook om het boekje *The New Feminism: Have Women Ever Really Had Their Rights?*

— R. C. Boraker

Wat is de zin van het leven? In de chaotische wereld van vandaag is het nog nooit zo belangrijk geweest het antwoord op deze vraag te weten! Slechts heel weinig mensen kennen de concrete, bewijsbare *waarheid* over de zin en het doel van het menselijk bestaan.

De Bijbel is de enige bron voor de *waarheid* hierover.

De **SCHRIFTELIJKE CURSUS** van Ambassador College is een praktisch hulpmiddel voor uw bijbelstudie en helpt u op unieke wijze dit levensbelangrijke Boek beter te begrijpen en de zin van het leven te ontdekken. Deze cursus bestaat uit 12 maandelijks lessen en is geheel gratis.

**WAAROM ZOU U
IN DEZE TIJD
DE BIJBEL
BESTUDEREN?**

Richt uw aanvraag aan:
Ambassador College
Postbus 496
Arnhem (Nederland)

- Voor: De Echte Waanreiz: Ambassadeur College, Postbus 406, Arnhem (Nederland).
- Voor THE PLAIN TRUTH: *Europa, India, Afrika en West India*: P.O. Box 111, St. Albans, Herts., Engeland.
- *Verengde Staten*: P.O. Box 111, Pasadena, Californie 91123.
- *Canada*: P.O. Box 44, Station A, Vancouver 1, B.C.
- *Australië en Zuidoost-Azië*: G.P.O. Box 345, Sydney, N.S.W. 2001.
- *Nieuw-Zeeland*: P.O. Box 2709, Auckland 1.
- *Zuid-Afrika, Mauritius en Malawi*: P.O. Box 1080, Johannesburg.
- *Filippijnen*: P.O. Box 1111, Makati, Rizal D-708.
- *Latijns-Amerika*: P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F., Mexico.

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

KOMENDE ARTIKELLEN

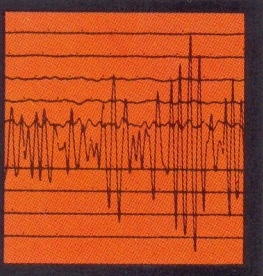

EEN CRISIS GEMAAKT IN DE HEMEL?

De eerste mens kreeg van de Schepper de opdracht „de aarde te onderwerpen”. Hebben wij die opdracht misverstaan?

CRISIS IN DE ENERGIEVOORZIENING — HOE ZIJN WE ERIN BELAND, EN HOE ZIET DE TOEKOMST ERUIT?

AARDBEVINGEN ZIJN OP KOMST!

Zal de wetenschap de mens in staat stellen, de tijd, plaats en intensiteit van aardbevingen nauwkeurig te voorspellen?

DE ZIEKTE WAARAAN NIEMAND ONTKOMT

Hoe het komt dat geestesziekte de meest voorkomende maar toch de minst begrepen kwaal der mensheid is.